

Обреновачке новине

ГОДИНА XIII
14. X 1988.
БРОЈ 1 (134)
ЦЕНА 800 ДИН.

ЛИСТ ЗА ДРУШТВЕНО-ЕКОНОМСКА И ПОЛИТИЧКА ПИТАЊА ОПШТИНЕ ОБРЕНОВАЦ

Време промена

Време у коме живимо, тренутак у којем ћемо обеленини 44 године у слободи је такав да не дозвољава да спеване песничне узете у небо као што ни ове новине у свом празничном броју не могу бити резервисане само за лепе истине и лепе вести. Јасно је да се општина Обреновац има чиме подичити: у новим објектима и новим фабрикама наставља се један континуиран друштвено-економски развој или ситуација у којој се налази читава земља, њена радничка класа и младе генерације које чекају у реду за запошљавање не дају пуну па злога ни оправдања за славље јер би се могло протумачити као себичност и затварања очију пред свим оним што се забива оно нас и са нама. Забринутост за будућност, свако дневно сучевања са опором збиљом живота у очекивању бројних дана, не дозвољавају, ако хоћемо да будемо поштени према себи да се радујемо онолико колико би требало када је слобода у питању, коју смо сами извојевали, сами сачували из дана у дан дограђивали нове просторе демократије и људског разумевања.

На инаост, данас, у нашој земљи, ипак, нема потпуне слободе за све. Пред том чињеницом наша радост поводом празника није потпuna. Јер траје још увек косовска драма, траје још увек изгон Срба и Црногораца и другог неалбансог живља са својих огњишта. Верујемо да нема тог народа, тог места који у обеленавању свог празника слободе није имао у виду ту болну чињеницу за коју смо само седам година раније мислили и веровали да је историјски анахронизам, да не може важити и за нас.

Нивимо у време великих друштвених превирања, народног хлеба и високе инфлације, радничких незадовољства али и у времену велиног освештавања и још веће жеље народа да се тешко превежују, да се победи криза, да се десе промене за које не само верујемо него смо и убеђени у њихову исправност и једини излаз. У томе су радни људи и грађани Обреновца јединствени што је најбоље потврдила управо завршена јавна расправа.

На нама лежи одговорност за нашни и сутрашњи дан, суштина је поруке коју је упутио Раиф Диздаревић, први човек земље у својеврсном „обраћању нацији“. Нада су многи народни кредити потрошени, многи оправдано изгубили поверење народа, „велика политика“ поново је постала ствар „малог човека“ као и у дана када смо почињали револуцију а веру у њен успех многи сматрали вишком илузија. Ако се успело тада када је све било много теше, зашто не бисмо и сада. Ове речи готово да су доминирали на зборовима по месницима заједницама и удруженом раду одржаним ових дана. Управо та вера, тај дух оптимизма нога само повремено помуте свакидашње бриге је најлепши дар који радни људи и грађани Обреновца понланђају свом граду за његов највећи празник. Није ли то, ипак, довољан разлог за тиху радост.

Ту бодрост народне душе, ту спремност да се понакнемо најачим када је најтеже нове новине, Обреновачне, браниће и неговати на својим страницама из врло једноставног разлога — зато што је то истина! Она није уписана само у новинарски коденс већ се према њој сви морамо управљати.

Петар Лалић

ДАНАС ПОВОДОМ ПРАЗНИКА ОСЛОБОЂЕЊА

СВЕЧАНА СЕДНИЦА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ

Поводом 14. октобра — Дана ослобођења Обреновца, данас се у Дому културе и спорта одржава свечана седница Скупштине општине на којој ће Зоран Ђокић, председник СО поднети Реферат. Након тога пре дседник Скупштине општине уручиће Октобарске нагrade и плакете поводом Дана ослобођења.

Комисија за одликовања и друштвена признања СО на седници одржаној 12. 10. је донела Одлуку (коју делегати СО данас треба да потврде) да се ПЛАКАТЕ уруче: Богољубу Стефановићу, Војиславу Николићу, Живо-

раду Живковићу, Видоју Филиповићу, Радмили Ракићу, Милисаву Дрењанину, Слободану Планичићу, Браниславу Милићевићу, Милану Којићу, Светозару Давидовићу, Боривоју Живановићу, Милошу Пурнату, Милану Милеву, Спасоју Гргићу, Радославу Негићу, Драгици Мандићу, Милки Живановићу, Миловану Милашиновићу, Мирну Аврамовићу и Миленку Пољарцу, а ПОХВАЛА Љиљани Вићентићу.

Комисија је такође одлучила да КОЛЕКТИВНУ ПЛАКАТУ добију: Основна школа „Посавски партизани“, Лист радника „Прва исара“ Барич, и Оп-

штинска организација спортских риболоваца „Колубара“, а ПОХВАЛУ Био-лошка сеџија Основне школе „Јован Јовановић — Змај“.

Данашњој свечаној седници ће по ред делегата Скупштине општине, представника ДПО, ОУР-а, МЗ борача и првобораца из овога краја и представника Гарнизона „Бора Марковић“, присуствовати гости из братских и пријатељских општина Требиња, Илијаша, Ђаковице и Велике Горице, као и представници суседних општина.

Н. П.

СПШТИНСКИ КОМИТЕТ ОСК О ОСТВАРИВАЊУ СТАВОВА И ЗАЊУЧАНА VIII И IX СЕДНИЦЕ ЦК СКС

ОТВОРЕНО О НЕИЗВРШЕНИМ ЗАДАЦИМА

ШТА СУ КОМУНИСТИ ОПШТИНЕ УРАДИЛИ НА СПРОВОЂЕЊУ СТАВОВА И ЗАЊУЧАНА VIII И IX СЕДНИЦЕ ЦК СКС, ГК ОСК У БЕОГРАДУ КАО И НА РЕАЛИЗАЦИЈИ СОПСТВЕНИХ ОПЕРАТИВНИХ ПРОГРАМА ЗА РЕАЛИЗАЦИЈУ ПОСТАВЉЕНИХ ЗАДАТАКА — ТЕМА ЈЕ О НОЈОЈ ЈЕ РАЗГОВАРАНО НА ПОСЛЕДЊОЈ СЕДНИЦИ ОПШТИНСКОГ КОМИТЕТА ОРГАНИЗАЦИЈЕ САВЕЗА КОМУНИСТА ОБРЕНОВЦА.

Поред оцене да је на реализацији ставова и зањућана партијских органа Републике и Града, као и задатака из оперативних програма доста учињено, први човек партијске организације Обреновца, **Жиља Станојевић**, је изрекао и оштре осуде на рапорту.

„Основна поруна VIII седнице је сте да се комунисти морају најенергичније изборити за одговорност у раду, пре свега у сопственој средини, а потом и других структура. Тај, први и најважнији испит нисмо положили. Ни ООСК, ни акционе конферење, па ни Општински комитет, истакао је Станојевић, и наставио: — Ја нећу да кажем да смењивања

није било.. Али хоћу да кажем и то да постоје велини отпори пословодно-руководећим структура, а наспрот томе недовољно ангажовање члана СК. И док у неким срединама та акција траје, у другима није ни почела. Одговорност и након више од годину дана од VIII седнице није још постала свакодневни део нашег рада.“

Закључци нису заживели ни када је у питању кадровска политика и кадровске промене, а посебно забрињава што на овом плану нема иницијатива у самим колективима, већ се тражи и чека иницијатива и де-

ловање Општинског комитета. Разлог за то, јесте између осталог у „све очигледнијој повезаности партијског и пословодног руководства, у неким срединама.“

Наставак на 2. страни

Поштовани читаоци, Обреновачке новине почев од овог броја биће на ниосцима сваких петнаест дана. Због петнаесточдневног изланења и високих трошкова штампања Обреновачке новине ће се продавати по ценама од 800 динара. Молимо читаоце да уваже наше разлоге.

П.Р.К.В.
ТРО **Посавина**
ОБРЕНОВАЦ

5540/89

(наставак са 1. стране)

Говорећи о сферама у којима су комунисти изгубили битку, „а битка се управо ту морала добити“. Станојевић је између осталих споменио и гостовање задатке на смањењу трошкова дневница, репрезентације и службене употребе кола, где се није баш много урадило.

— Нола корист истотинак људи, а осталих 2000 мирно гледа како се она употребљавају, односно злоупотребљавају. Где је ту акција СК, каква је то подршка комуниста ставовима и занјучима ако о томе чује и не реагују. Таква нам је акција и када су у питању мере социјалне политиче, иначе не би допустили да месецима велики број радника прима испод минималног ЛД. и када је у питању однос према имовини и када је у питању задатак на смањивању администрације. А да не говоримо о закључима IX седнице ЦК СНС о агрономијском комплексу, јер по њима за сада није ништа урађено. Очito, и поред свега постигнутог, нисмо у ситуацији да се тиме и задовољавамо нагласио је Станојевић.

Да само вербалном подршком ставовима виших партијских органа не смемо бити задовољни и да се на њој не сме stati, истакао је у дискусији и Драган Давидовић, председник АК СК СОУР-а „Прва искра“. Оцену да деловањем комуниста СОУР-а није задовољан, образложио је податком „да је партијска организација која броји чак 900 чланова могла и морала много више учинити“. Искра је очит пример где кривци за лоше пословање нису именовани, нити је дата критичка оцена о томе.

— Једини светао пример у томе јесте Базна хемија, где је заједничком активношћу Акционе конференције и Општинског комитета дошло до промена у руководним структурима. Тако се треба понашати и тако реаговати када проблеми нађују, зајлучио је Давидовић.

Ни комунисти другог обреновачког гиганта, ТЕ „Никола Тесла“ нису у свему били на линији постављених и заштитних задатака. Према речима Ахаца Боривоја, председника АК СК овог колективе, „у једном броју партијских организација ствари су се много брже и боље одвијале, док у другим није било доволно ангажовања. Партијска организација ТЕНТ-а тренутно има два проблема, хаварије на блоковима II и V. „Ми чекамо стручно мишљење да потврди узрок: људски фактор или техника. Ако је

у питању људски фактор и пропусти појединача, партијска организација неће бити. Најодговорније ћемо прозвати на одговорност, и то не само партијску“, рекао Ахац.

Много оштрије је, стање у ТЕНТ-у и ангажовање чланова СК, оценио Ратко Ковачевић. Он је јасно наглашио да је у ТЕНТ-у пре свега заназао субјективни фактор и субјективне снаге. Уз напомену да нема изласка из кризе, без дубоких кадровских промена у овој организацији („имамо ми кадрове само их треба организовати, али немамо резултате који прате учинак појединача већ ко лентивни допринос, што је велики пропуст“), Ковачевић је затражио да се и сам Општински комитет и његово Председништво позабаве надреженим променама у сопственим редовима.

Веома критички је о деловању комуниста говорио и Петар Динановић. „У свим оперативним програмима ма заштитни су задаци чланова СК на реализацији планских задатака. Резултати пословања нам не показују да смо много од тога и реализовали. Заговарали смо и диференцијацију на свим нивоима, али нисам упознат да је то неко и учинио“.

Неактивност чланова Савеза комуниста Зоран Ђокић је повезао са интервенцијама државних органа у појединим организацијама.

— Ангажованијим деловањем субјективног фактора могло се избегнути увођење привремених мера у колективима где су уведене, и онима које то тек очекују. Dolazi време када ћemo morati много више da se bri nemo o sопствenim судбинама. Nova Уставna решења захтевају све мање интервенције државе у привреде, али се друге стране потенцирају већи одговорност непосредних производа чији су сви радници за управљање друштвеним средствима, нагласио је Ђокић.

Чланови Општинског комитета ССН Обреновца усвојили су понуђену информацију о остваривању ставова и занјучача VIII и IX седнице ЦК СНС, ГН ООСК у Београду, Председништва ГН ОСК, ОН ОСК и Председништва ОН ОСК уједан једини занјучач: обавезу свих основних организација СК општине да у наредних месец дана ставе на дневне редове спровођење ових ставова, као и задатака из сопствених оперативних програма. О томе се мора отворено, критично и комунистички разговарати. Н. Павличевић

ВЕЋЕ САВЕЗА СИНДИКАТА

ДА ЛИ СУ СЕ ПОТПИСНИЦИ УМОРИЛИ

● И када ствари добро икруна као што је случај са „споразумом солидарности“ не може се избеги неактивност

Поред пословања привреде и других делатности, на дневном реду седнице Већа Савеза синдиката наше општине, нашла се и Информација о реализацији Самоуправног споразума о удруžивању средстава ради стварања услова за отварање но-

вих радних места и интезивније запошљавање у општини Обреновац.

Овај Самоуправни споразум који је пре пет година потписан, а прошле године продужен, први оване врсте у Србији, био је израз солидарности запослених са незапосленим. Средства прикупљена овим споразумом могу се улагати само у радно интензивне програме. Отуда је формирана Општинска комисија за технолошку и економску оцену опра вданости понуђених програма. Програми су понуђени и њих 19 је прихваћено који се финансирају удруженим средствима радних људи општине. Њиховом реализацијом створиће се 1176 нових радних места. Већина од тих програма је дало своје ефекте самим тим што је у њима до краја јуна ове године стално запошљавање нашло 825 радника са евидентије незапослених, а када се заврше остали започети програми, у њима ће запошљавање наћи још 351 радник, пише у информацији.

Један од проблема који је у задње време све израженији је неактивност или неизмирење обавеза по Самоуправном споразуму, што успорава реализацију започетих програма, брже запошљавање у овом тренутку када у нашој општини имамо преко четири хиљаде незапослених, мањом женске радне снаге. Но зна по који пут се бележи да се једно договоримо а друго радимо.

Н. Николић

ОБРЕНОВАЧКЕ НОВИНЕ

ОСНИВАЧ: Скупштина општине
ИЗДАВАЧ: Дом културе и спорта, Обреновац. **ИЗДАВАЧНИ САБЕТ:** Миле Поповић, (Председник), Милна Ничић, Славица Ђорђевић, Милан Илић, Константина Лозанић, Даница Радуловић, Миљко Димитријевић, Бранко Остић и Боникар Лукић. **РЕДАЦИЈА:** Петар Лалић (в.д. гл. и одговорног уредника); Нована Павличевић, Мијајана Митровић, Каћуша Николић (новинар), Мића Правдић (фотограф), адреса и телефон редакције: Дом културе и спорта; Београдског батаљона бб, телефони: 871-361, 871-701. **ШТАМПА:** „Напредак“, Обреновац, В. Милића 170, телефон 871-200.

СКУПШТИНСКА ВЕЋА ОДРЖАЛА ПРВУ СЕДНИЦУ НАНОН ЛЕТЊЕ ПАУЗЕ

Највише - о пословању

Прва седница Скупштине општине Обреновац, након готово двоме сечне паузе, одржана је почетком овога месеца. О 30-так тачака дневног реда, што информација, што одлука и решења, делегати су разговарали пуних пет сати. Није ни чудо, када су се међу темама нашле и оне „вруће“ као што су послосније, рад образовно-васпитних организација, припреме за грејну сезону и друге.

Како се и очекивало, највише, (готово 2 сата), је разговарано о пословању привреде и друштвених дејатности у првом полугођу. Занјучач делегата је, да су, без обзира на неке показатеље који обреновачку привреду сврставају међу три најбоље у Србији, пословни резултати све слабији и слабији, а да се већ назире да ће тајну тенденцију задржати и након девет месеци.

На питање делегата какво је тренутно стање обреновачке привреде, а посебно шта је са губиташима, Зоран Пенчић, председник Извршног савета је истакао да су проблеми у све три организације које су губиташа још израженији или да се од колективе до колективе ситуација разликује.

Наде у „оздрављење“ ФИМ-а

— Највећи губиташ, ФИМ, напра вио је Програм санације који се за снива на сопственим средствима и потенцијалима... Садашње стање да је неке наде у „оздрављење“ овог колективе. За 9. месеци ФИМ има сно 800 милијарди прихода и најлијепшији је организација у РО „Хемија“. Залихе су овде смањене са 260 на 50 милијарди динара. Ако се од Ирачана наплати 520.000 долара то ће бити корак више у превазила жењу тешкоћа. Наду за запослене у ФИМ-у поткрепио је и Миливоје Јанчић, ВД директора Базне хемије речима: „Ако се усвоји предложенна трансформација и реорганизација Прве искре, која би убудуће требала да егзистира као радна организација, ФИМ и њему слични колективи би престали да буду губиташи“.

Мада по речима најодговорнијег човека ООУР-а, „Биопротеин“ за девет месеци неће бити губиташ и мада у овој организацији практично постоје два санационна програма (је дан везан за реконструкцију а други без ње), „нема тог програма који би ову организацију извучио из тешкоћа, сем хитне и неодложне реконструкције, нагласио је Пенчић, и наставио: Када је у питању трећи обреновачки губиташ, „Наша школа“, најзад је јасно да се стање у овом колективу може променити само одgovarajućim мерама и резовима, од чега је Извршни савет неће бежати.

Захтев делегата СО је био да се према губиташима и онима који већ дуже време имају непремостиве тешкоће, међу којима је највећи међу стручњацима „Графогалант“, („колектив из XVIII века“), морају предузимати одговоруће мере. Степен тих мера, по речима председника Извршног савета, мора бити и биће различит. Са предлогом појединачних, делегати ће се срећи већ на наредној седници Скупштине.

Без обзира на захтеве појединачних делегата да за говорницу изабрају директори организација које лоше послују (било је и питања због чега на седници нису присути сви члани људи ОУР-а), водећи обреновачки

члани привредници нису удовољили (сем Миливоја Јанчића) и њема да легат. Стога можда посебно треба поздравити предлог Живорада Пантелића, делегата ДПВ, који је рекао да „се може о одговорности у бескрај разговарати. Али, мора да се зна, ако ОУР остварује резултате испод нивоа своје групације, питање повећања рукуводству се автоматски отвара“.

Ако треба и самодопринос за школство

Расправу о раду васпитно образованих организација и проблему не достатка школског простора („проблему о коме већина је уједињена расправљају све одговорне структуре“), као и захтеве делегата по том питању најбоље је у својој дискусији отсликао Љуба Маринковић... У стању смо да за кратко време направимо велелепну пословну зграду, или шта друго, а нисмо у стању да направимо школу. Сигуран сам да би сви ми то добровољним радом урадили, само ако се од нас затражи. Који нам то закон забрањује и у чије име? Без обзира на речи Зорана Пенчића да ће се изградњом школа у Баричу и Ројковцу проблем основног школства решити, а да се бар у овом тренутку недостатак простора у средњим школама може решити пресељењем појединачних струка у школу у Стублинама или Грабовцу, Тома Павловић, делегат ВУР-а је предложио да СО Обреновац уведе самодопринос за развој школства у граду... „јер уставно право сваког малог човека је да се школује, а наша је обавеза да му школовање омогућимо!“

Зашто се не реализују занјучачи Скупштине

На крају седнице, делегат Душан Гаврић је поставио питање због чега није реализован занјучач са претходне седнице, да се за ову припреми Информација о дислокацији Галеники ног погона „Санохемија“, и друго, да ли је Комисија за утврђивање постојања разлога за предузимање привремених мера у Стамбено-комуналном завршила рад, и зашто на овој седници није поднела Извештај, с обзиром да је рок од 45 дана прашао.

Одговарајући на прво питање, Зоран Ђокић, председник СО је рекао да се око Програма дислокације разговарало са руководством Галенике које истиче „да у овом погону нема никакве производње само паковање и дистрибуција материјала“. Иначе, Санохемија се придржава свих прописа и налога СО у погледу заштите. Треба имати у виду да они о коришћењу ове локације имају Уговор са Општином само до 1990. године.

Када је у питању рад Комисије у РО за СКП, Комисија ради и још није завршила посао. У досадашњем раду, стекао се утисак да су субјективне снаге у овој организацији најзад кренуле у анцију, и да самоуправни органи лагано сређују стање у колективу. Комисија ће са својим предлогом да ли у РО за СКП увесь привремене мере, или не, изврши на следећој седници Скупштине општине, нагласио је Ђокић.

Н. Павличевић

„Ми смо пали за оно што сте ви за навек
стекли да букињу преноси свака нова смена,
ми не ћутимо ни сад, но, ми смо реч своју
рекли,
— рекли за сва времена”
записано је на спомен-костурници стрељаних онтобра '41. године у Дражевцу у знак одмазде за два убијена немачка официра.

Овог онтобра, трагом сведочења о гнусном злу чину над недужним и невиним стигли смо у дом Радована Станковића, једног од сведона те драме

— Срећом, случај је хтео, да тог суморног онтобра, уместо у смрт, пођем у незаборав, почео је своју причу Радован. Чини ми се: да сам умро и поново се родио у једном дану.

У знак одмазде за два убијена немачка официра у Конатицама, немачка назнена експедиција је покупила све мушки старије од десет година што се тога дана затекло у Конатицама и Дражевцу и повела на стрељање. Из наше куће извели су оца, мене и млађег брата Мирна. На онупу су се нашле читаве породице и фамилије мушкарца. Била су ту и четири брата Радојковића — Живко, Витомир, Тихомир и Рана (тако смо га звали), Влајко Пантелић са своја три сина Радованом, Милованом и Боривојем и други. Које Конатичана, које Дражевчана, било нас је на онупу оно 150. Повели су нас на косу „Ивојевца“ испод сеоског гробља, са уздахом изусти Радован, док му поглед одлуча према брежуљку, ту на километар и по до куће. Поделили су нас у две групе и опнолили тро струки обручем. Потом су нас постројили у колону четири' по четири' и прочитали пресуду на немачком, а „тумач“ је преводио: „Зато што су ваши комунисти убили двојицу наших људи, ви ће те бити љубите за њих, да у будуће то не би чинили“.

На падини „Ивојевца“ према јарузи, у стрељачком стору, били су постављени пушко-митраљези, а слеве и десне стране тешки митраљези.

Очеви и синови се опраштавају одлазећи заједно у смрт. На стрељачку линију је излазило десет по десет. У првој групи је изашло седам, док су се остали стискали један уз другог... Требало је да изађу још тројица... Отео сам се оцу, иако ме

СВЕДОЧЕЊА

Радованово друго рођење

Са масовног стрељања на ивојевачкој коси, октобра 1941. четворици, међу којима је био и Радован Станковић, успело је бекство.

је чврсто држао, и са Љубисавом, братом од стрица (било му је тек 16 година... присећа се Радисав) и Живорадом Дамњановићем стао на стреља-

чу линију. Док је Љубисав тихо јецао држећи ме под руку, Живорад је прозборио — брате, зар да погинемо на правди бога? Наређено је да седнемо... Ја сам се, у том моменту, сјурио низ стрмину према јарузи. Осули су рафале за мном. Чврсто држећи шешир у руци, прачао сам према курузишу и јарузи. Сећам се, саплео сам се и пго, поново устао и наставио бег. Пар мештана, које су Немци оставили да причају народу о том догађају, причали су ми касније, да је отац врснуо мислећи да сам погинуо, а Немци су га, са осталим у групи, поносили митраљезима. Нађени су он и брат чврсто стиснути један уз другог, с тугом се сећа Радован. А ја сам, ето, остао жив. Не знам ни сам како? Кошуља је сва била изрешетана, панталоне на фронцле, шешир избушен на шест места, „коса“ скоро спаљена, рађен у леву плећику, у главу (срећом метак ме само окрзнуо), на шаци леве руке зјапила је рупа... а жив... Ваљда је случај хтео да преживим. Смрт је била свуда око мене а ја сам јој умакао. У безглавом трну, осрћујући се с времена на време лево-десно пред зору сам се нашао испред куће Милорада Мијатовића у Баљевцу. Ту сам сазнао да је блокирана ћупа према Степојевићу (сада — Ибарска магистрала) и да су Баљевац, Конатице и Дражевац у Немачком обручу. Нисам имао куд, већ пођем кући. У близини сртнег мајку која је пошла да нас тражи. Скрхана од бола због црних слутњи стисла се уз мене јецајући. Тек што смо ушли у кућу, из правца Обреновца је наиша друга немачка назнена експедиција. За тили час било их је пуно двориште, а ја бежао на таван. Досетим се, и затражим од мајне да ми дода женску одећу. Обучен се, повежем мараму и са плетивом преко руке изађем на двориште. По подне су Немци отишли према Конатицама, а ја пут под ноге па према Обреновцу. Жене и нејач су остали да сахрањују мртве.

Мали број нас је утенло, а још мањи пренивео рат. До скоро нас је било четворица живих. Сада је остало још нас двојица — Чедомир Михајловић и ја. Уз уздах изусти... Шта више рећи до то, да се тако нешто никад више не понови.

Нађуша Николић

РОКСАНДА — РОСА МИЈАТОВИЋ

Борац IV батаљона VI личке дивизије а у ослобођеној земљи, први командир Народне милиције.

МАЈКА,
БОЛНИЧАРКА,
БОРАЦ...

Овог онтобра, и о онима који се ретко спомињу, а вредни су помена... О мајкама и сестрама... О сељанкама и домаћицама... о онима који су свим срцем помогли народноослободилачким покретом и дали свој допринос социјалистичкој револуцији.

Пут нас је одвео у дом седамдесетшестогодишње Роксанде — Росе Мијатовић из Баљевца, — мајке, сељанке и домаћице, болничарке, борца.

— Била су то тешка времена, сећа се Роса. Краљ и влада издаше земљу и народ. Муж, Бранислав, официр краљевске коњичке гарде, власник таван да брани земљу и народ, већ средином априла бива заробљен са свим онима који су се упротивили немачкој сили, одведен у логор на Бањици, а средином јуна, уочи немачког напада на

Москву, депортован у логор у Бринску у Судетској области, на само 80 километара од Дрездена. Ја сам остала у селу са четврогоодишњом ћерком Миленом, старим и болесним свекром и млађим девером (тек му је било тринаест година). Било ми је јасно да је судбина земље у рукама народа.

Већ у мају ступа у везу са истакнутим члановима Комунистичке партије у том крају, који су народу указивали на зло које их је задесило поизвијући на борбу против окупатора и домаћих издајника.

Први мој допринос покрету састојао се у предаји оружја, муниције, санитетског материјала и лекова, које су војници краљевске војске свуда за собом остављали, предајући се без отпора, при чија Роса. Прикупљено оружје сам законала, тако да га четници, иако су нашу кућу често претресали, нису успели наћи. Убрзо је дошло до организованијег окупљања припадника покрета. Тако је, 26. јула, у недовршену школу у Баљевцу, положио за занлетву II чета београдско-посавског одреда у присуству командира одреда Коче Поповића и њомесара Боре Марковића. Чета се заклела да ће бити верна КП и народима Југославије и да ће се верно борити против немачких окупатора и домаћих издајника све до коначне победе и ослобођења Југославије. Занлетви су присуствовали и симпатизери покрета. Имала сам слику са борцима II чете, али... скривајући је због честих претреса, сакрила сам је од same себе, са жаљењем је причала Роса.

Тако су почеле организације акције партизана на овом подручју. Нападане су жандармеријске станице... персертани немачки камиони... Сунобљавали су се са четницима, недићевцима и петоколонашима којих је на овом подручју било до ста.

Сећам се, била је средина септембра, после боја код Мељана и Вранића, у Баљевцу стиже партизанска болница која је била смештена у Максимовића крају. Имала сам нешто прикупљеног санитетског материјала и лекова које нисам знала употребити. Пођем у болницу, понудим материјал, лекове и своју помоћ. Ту сам се срела, са тада још увек девојчицом (ако јој је тек петнаест година, било је Лепом Марковић, сестром Боре Марковића, њомесара чете).

Пристигали су рањеници. У сећању ми је остао Бранко из Сремчице (презимена се не сећам). Било му је тек 18 година. Донешен је тешко рањен (реконо, у борбама недалено од Слатине). Рука му је једва висила о рамену, а десна нога је била смрснана. Требало га је превити. А он, час јечи, час је у несвести. Речено ми је да му руку не дираам док лекар не дође, а ногу да имобилишем и да му дам инјекцију. Са две перде, отргнуте од ограде, имобилисала сам му ногу умотану у зavoје, али инјекцију... након... први пут то чиним? Гледала сам само како се то ради. Немам куд... Обавеза се мора извршити. Дала сам инјек-

цијају уз тиху подршку присутних. Бранко ме моли да останем уз њега... а над се рат заврши, одујиће ми се. (Нинад се више нисмо видели).

После обављених послова у болници, са Лепом сам одлазила у село у породице које су у свако доба била спремне да помогну. Међу најактивнијим омладинкама у селу биле су Лепосава — Лепа Мијатовић, сада Поповић и Милка — Цига Лазић, најслије Мијатовић, које су из своје девојачке спреме давале постељину са болцину, плеле чарапе, доносиле храну, помагале у свему.

Почетком онтобра, пронесе се глас, да је од Степојевца иренула према Баљевцу немачка назнена експедиција. Случај је хтео да их пут наведе кроз Мијатовића крај према Конатицама, тако да је болница заобиђена. Запалили су кућу Чедомира — Ивана Мијатовића, Лепосавиног оца а мог стрица, која је проглашена комунистичком. Затим су преко „Ковачевца“ стигли у Конатице, где су из заседе убијена два немачка официра, после чега је уследило стрељање у Дражевцу.

Из одреда је стигла наредба да се болница евакуише преко Дражевца и реке Пештан на слободну територију. На челу са чичом Иваном, првим председником народноослободилачког одбора у селу, окупили су се добровољци са запрегом. Бранка, које му је рука ампутирана и који се опорављао, сместила сам у чиница кола (била су најудобнија). Нису ми дозволили да кренем са болницом, већ су ме вратили кући због малог детата, уз уздах саопштава Роса.

Но, њена активност у позадини се наставља да би кулминирала када се у Вреоцима добровољно прикључује IV батаљону VI личке... Ћерка Милена је остала са деда — Драгутином и, својим стрицем Јовицом (било му је 15 година). У јединици најпре у интенданској служби, а потом у санитету и болници, остаје све до пробоја Сремског фронта.

Повратак кући је био пун неизвесности, сумњи и нада... прича Роса. Мисли су се ројиле... Шта ли је са Миленом...? Да ли су је сачували... Ма шта ми пада на памет... са својим је дедом... мора да ју је сачувао... Кошмар у глави од силних питања и одговора... Стигла сам... Милена ми је полетела у загрђај, а свекар... није знао од љутине шта би самном... Заплакао је... Рат је за ме не би завршио, рече Роса.

После неког времена позвана је у ОЗН-у у Умы, где јој је саопштена да је примљена у партију, да је изабрана за секретара партијске ћелије и првог командира Народне милиције.

У ослобођеној земљи, или порушену и осиромашеној, требало је даноноћно радити... Није се имало времена за одмор... скоро шапатом додаде Роса. Да ми је само да мир потраје, због ове деце, не због нас маторих... време је већ одавно иза нас... испрекидано и са сетом завршила је своју причу.

Нађуша Николић

БАЗНА ХЕМИЈА: АНАТОМИЈА ЈЕДНОГ ПОСРТАЊА

ТАЈНА ФОРМУЛЕ Т-Д-И

Да ли је Базна хемија школски пример лоше вођене инвестиције? Прећашња екипа само је „случајно“ могла добити ТДИ — шта је садашњом?

У доброј мери, оно што се за два-нест година дешавало са „Базном хемијом“ (СОУР Прва искра) заслужује бар једну сенвенцу у филму Драгана Маринковића „Нека чудна земља“: преко шест стотина радника од којих десет одсто високошколаца, ангажовано на врло значајном послу, након више од деценије улагања на стотине милијарди друштвеног новца, (само)управљања и одлучивања још увен је — на почетку. Њихови представници су летос, званично и пред делегатима општинске Скупштине признали да дотадашњи „труст мозгова“ Базне не успева и не уме да открије тајну формуле зване ТДИ. До изјаве која је шокирала јавност једна од најзначајнијих инвестиција у Србији већ је била забележила неколико преокрећења у роковима и срећствима па се попела на вртоглавих 140 милијарди (стартовала са 13) са јасним наговештјима да се на томе неће зауставити. Поменуто признање створило је бројна питања која је пратично иницирао Општински комитет још јуна 1986. или тадашњи његови закључци као да у Базној нису схваћени, од најпозиванијих, довољно одговорно. Или се Базна још и тада осећала „недодирљивом“. Јер две године касније Акционса конференција СК Искре сигнализира Комитету да се поменути закључци не спроводе. На седници Општинског комитета почетком јула текуће године констатује да је већина тада (1986) „усвојених закључака и даље актуална те да на њиховој реализацији треба до краја истрајати“.

Питања се гомилају а нека просто намећу: по каквом критерију су примили стручњаци, колико их је било на усавршавању, каквом и где, затим да ли је могуће да је, над се нађе у правим рукама, ТДИ несварљив колач (од њега се очекује изузетно висока акумулација) и коначно зар за дванаест година Базна није могла да одхрани и одгоји читаву екипу доктора наука која се не би бавила алхемијом већ технолошким решењима. Незаобилазно питање је и шта је са лицензорима и њиховим уговорним обавезама? У каквом стању је опрема која се може заморити и од нерада или рада у празно? Да ли је, једном речју, Базна хемија школски пример

лоше вођене инвестиције, што сада сви говоре а пре као нису знали — прави одговор на ово као и на предходна питања треба, без сумње, очешивати од комуниста колективи и читавог СОУР-а. Међутим не само да се гомилају питања већ и последице: под Базне хемије све је изванредно замишљено сем једне „ситнице“ након замисла остварити.

Колико је и неко инвестиција вођена најбољи пример је накнадно ангажовања нових стотинак високостручних радника. Шта је са прећашњим? Базна је на обуку и специјалу скојевремено послала одређени број стручњака по земљи и иностранству. Сад или су слати погрешни људи или их је погрешни човек славо тен на крају се испоставило да обуком нису биле покривене све фазе у добијању ТДИ, а и од оних који су прошли кроз обуку њих 25. кључних стручњака, нису пустило је фирму. Зашто, не знамо поуздано или зар није нормалан закључак да су проценили да је ТДИ превелик залог? С друге стране сви рокови су до те мере прекорачени да стране лицензоре ни један уговор бише не обавезује да се ангажује на технолошком процесу у Базној. Монда извесна морална обавеза али бизнис не трпи две ствари: сентименタルност и непословност. И тако док су стручњаци узалуд „мућали епрувете“, сваки дан, само у прошloј години, фабрика која не уме да проради, изузимајући ЛАБ, прави трошкове од око 4,5 старе милијарде. Кад се имају у виду све ове чињенице зар је било кога могло изненадити не задовољство и протести грађана месних заједница Барич и Мислођин. Ствар је врло проста: неко бити сигуран крај оних који су и сами несигури. Тако су протести грађана, мада им је намера била сасвим друга, помогли да се „боље загледа“ у Базну.

Чија је фабрина

Давне године када је започета спомена је за изузетну инвестицију, најављује улаз у Друштвени план развоја Србије са најавом приоритетног програма и предрачунском вредношћу од преко 13 милијарди. Са пеđigreom инвестиције од републичног значаја Базна хемија се осећала на

известан начин повлаштеном, прилично затворена према јавности на шта су стизале оправдане примедбе друштвено-политичке заједнице. Све сложенији услови привређивања, висока стопа инфлације, све очигледније при вредној заједници Србије и општа не сташица представља као да су интерес Републике за ову инвестицију потисли у други план. Уместо да буде довољна у временски разумном рону (3—4 године) она се одушила са опасношћу да добија контуре Снадра на Бојани. Запослени у Искри нису је осећали својом и све чешће су питаји: чија је фабрика.

Бројна искуства сведоче да над с неком инвестицијом лоше крене леђа хтео или не мора да потура онај које је најближи: даље, Скупштина општи не Обреновац на чијем терену је локирана (својевремено, да подсетимо, било је предлога да се објекат гради у Крњачи). И тако су заређале године када се није могао замислити дне вни ред значајнијих општинских форума а без Базне хемије. Летошња седница Општинског комитета остављена запамћена је само по изузетној отворености и критичности на ствари и односе у Базној из чега није било тешко препознати решеност да се не остане само на речима већ и по признању највишег партијског органа Општина да „активност органа ДПО и СО Обреновац није била довољно енергична да се проблеми брже решавају и пресену присутне негативне тенденције и спорости, и отлони присутна неефикасност у спровођењу договорних мера и задатака на ефектуру ријеke инвестиције и консолидацији пословања ове радне организације“. А да „присутне негативности“ и није било тешко пресећи потврдила је Радничка скупштина СОУР-а која је посмењивала све за које је сматрала да су одговорни за стање и пропусте на челу са директором фабрике у изградњи. Ситуација са Базном дошла је до тачне када се natrag не моне, а напред мора. Само питање с ким? У часу велиног заокрета иза којег су стајали комунисти СОУР-а и ова друштвено-политичка заједница Базној је недостајало: „свежа“ памет, свежа средства и храброст. Ово последње показало се врло индикативно. Иsta Radничka sкупština koja je prenula sa radikalnim zahtevima, po svoj prilici, da se prevareila u proceni postavljanju na čelo mesto novog čoveka koji se uplašio pred veličinom problema i ne na bav galantanom nacini odstupio. Kao što je prećashnja ekipa stручњaka samoučajno mogla dobiti TDI, tako je na izvestan начин slučaj sa imenovanim direktorom koji nije imao petlju, pomogao da se ubrza barična perestrojna, pričem u načinu na kojim je prećashnja ekipa stvarni treba rascrtiti do kraja. I tako je kraj došao na početak. Jep kada je u pitanju program TDI mnogo štošta je ponovo na startu: почев od superkontrole instaliranje opreme, preko daleno kvalitetnije provere potrebnih nadrova (šansa se pruža mladima, neni konkursi su već raspisani ali ne i mnogi morati da odaju) — do savladavanja preostale četiri od ukupno pet faza u tehnološkom procesu dobijanja TDI. A za skupine i maličizone a imih svugde i uven koji sva dodatna finansijska i stручna naprezanja dočekuju sa novim pitaњem: šta ako se ni u drugom ponušaju ne dođe do rezultata da kojim vapi i domaće i strano tržište citiramo diktatora tehnichnih nauka Slavka Drašnovića:

„Све је боље од неизвесности! У најгорем случају, у шта објективно не верујемо, макар ћемо сазнати зашто га нисмо могли добити“. Уопште за садашњи руноводећи тим Базне хемије карактеристично је да их велики изазов мотивише, да немају стандардно радио време, да не штеде ни себе ни друге, да су људи са високим захтевима када је посао у питању, да ништа не препуштају слушају ни импровизацији, да имају пуно поверење и подршку СОУР-а. У нади да нико од њих неће отићи, мада се већ

нешто шушка, једну totalnu mobilnost komentariše председник пословног одбора „Прве искре“ Владимира Бабшена: „Ja сам у задње време постао референт Базне хемије!“ Кад је тао онда не чуди што немају времена да објашњавају прошлост тим пре што време више није њихов савезнik. Транити у овом часу прецизне рокове када ће се са пробног рада прећи на пробну производњу, чини нам се да није довољно мудро изјављање два разлога: Технолошки процес не може почети пре механичког комплетирања опреме и друго, када су мере безбедности у питању, а ове се томе придаје изузетан значај онда се не сме искључиво гледати у штоперицу.

Кадрови и колико све то кошта?

Данац кад људи из Прве искре кажу: учинићемо све, треба им веровати јер већ се увелико чини. У разговору који смо водили са најодговорнијим људима СОУР-а и Базне хемије сазнајемо да је приступ свим постојећим проблемима далеко креативнији не само организацијоно већ и технички и научно. Појачан је рад и утицај Савеза комуниста у СОУР-у, поштрена радна и технолошка дисциплина, ЛАБ је ушао у редовну производњу и већ се извози без икаквих рекламија, провејава једна нова светска међу запосленима у Искри: да је у базној хемији будућност овог велиног колективта. На страном тржишту 20 хиљада тона ТДИ данац кошта 50 милиона долара. Остало је још само да се — добије. Ипан, докле се стигло?

Најпре се „захвалило“ стручном тиму који ако већ није могао да добије ТДИ бар је доказао да диплома не значи и знање, а онда се и дословно кренуло у потрагу за врхунским стручњацима. Практично ни један вентил на постојећој опреми није могао да одврнути ни заврнути без знања, од брења и налога „Инжињеринга“ који је са Базном потписао уговор и деловиће као колективни мозак у читавом послу. Тако након његове суперконтроле постојећи опреме, евентуалних примедби и потребне замене јер „шта услед дугог периода изградње или и вишегодишњег рада без ремонта неки делови опреме су у стању да се морају мењати“, — моћи ће се прићи технолошком процесу. У „Базној хемији“ формира се екипа од 95 стручњака различитог профиле чији је једини задатак да добију ТДИ и млађе кадрове уведу у посао. Овај технички конзилијум чиниће најбољи стручњаци из СОУР-а, из земље и иностраница. Ови последњи из редова лицензоре понудили су своју помоћ на бази солидарности али и због име на које њихове фирме неле да задрже на светском тржишту. Од свих них се очекује да ствар помере са мртве тачке. Од унуђено пет фаза у процесу добијања ТДИ једну је савладала прећашnja ekipa, — наставак се очекује. Да ли је оправдана бојазан да је након толико година „фулан“ и сама технологија застарела? Др Драшновић врло децидирено подвлачи да још увек чак ни за Јапанце нема новије, али да има покушаја, да није реч о прљавој технологији јер слична фирмa у Немачкој готово да се сместила у центар града те да „безбедност једне технологије пре свега зависи од оног и како рукује“. Машина је савршена, а уз то и — не ради“, је одјавна шпика познатог цртажа Минијеве радионице коју ваља, у овом случају, допунити још једним питањем: а колико све то кошта? Најновија одобрена финансијска иницијатива у овој години вредна је 4000 милијарди (стари). Да ли ће се на томе зауставити не усуђујемо се да прогнозирамо али би зато далеко лакше било израчунати колико је за свих ових година утрошено милијарди: у чију неспособност, чију толерантност, у чију подршку за неурађен посао. Базна хемија не може тако лако у будућност уколико потпуно не рашичи са исти најма прошлости. Колико их је?

П. Лалић

ИЗ РЕПОРТЕСКЕ БЕЛЕЖНИЦЕ

ПРАВИЛА ИГРЕ

Проверио сам — са мном је сасвим OK. Док сам био на одмору, нико ме није прозишао! Уствари и зашто би? Јер када су други већ саградили куће и оградили оно што су мислили да им припада, ја сам се тек увадио у кредите са ревалоризацијом. Када сам ја почeo да разбацијем келе по билијарском столу, сви други столови, где се договарало и преговарало, били су већ заузети. Тек што сам научио да руцам чуњеве, више нисам имао с ким да играм. Почеке су неке нове игре са јединственим правилом: што горе го бोље; па ко издржи. Када су по Сави и Дунаву неки почели да фарбају шаране, ја сам тек научио да пеци. На улицу излазим само строго службено да ми се би приговорило како по казујем жељу за окупљањем или изменјавањем веरбалних деликати. Новине читам једино док су редакције на одмору и закључујем да их (новинаре) што дуже треба држати ако хоћеш да сазнаш шта народ мисли, пише и говори. Уствари политика ме интересује тек толико колико и бокс: на ниске ударце редовно звиждим али овде не знам ко је судија.

Ако ћемо право политичарима је, ипак најтеже (SIC). За оне који су се са светским пензијама нашли у фотелији кажу да им није стало до народа, а за оне који су у фотелији због фотелији кажу да им је искључиво и стало до фотелија. А парадајз родио! Па дај ти објасни народу да баш све мора кроз ћевију.

Што се тиче инфраструктуре, фала на питању не оскудевамо. На нашој кући (прва плоча) ни капију не затварамо а камоли прозоре. Ја као ходу да избегнем не жељеног госта био он из зоне А или Б, позовем комицију; има викендницу у нашем селу. Друг је стручњак за све порушене мостове дижем дежеле. Чим га видим, гости ми омиле и поћем им у сретање. Онда он каже да смо ми један обичан — народ. Молим, нека се ипак метеорологи изјасне: има ли магле или нема.

Забележио П. Л.

ПОВОДИ

Сећања за будућност

Пред нама је Дан ослобођења Обреновца. Свих ранијих година у ово доба осећа се живот на улицама, вршене су припреме за Велики школски час, монтирана су разгласи на згради Комитета, вежбане су хорске песме и рецитације, по улицама су лепљене плакете за дочек празника, готово у конституцији се распитивало ко је добио Октобарску награду, ко похвалу, а ко је остао за наредну годину.

Ево, на три дана пред 14. октобар 1988. године, на три дана пред прославу Дана ослобођења Обреновца, уместо слика на које смо у ово доба године навикли, Милошко лето је ту, како народ каже, читава нација југословенска седи поред ТВ пријемника и слуша директне преносе седница највиших покрајинских и републичких партијских органа. Сад је 19.30, једанаестог дана у октобру. У току је пренос седнице Покрајинског комитета СК Косова, око 16 сати је завршена седница ЦК СКС. На улици је мало светла. Сви су у својим кућама. Народ се затворио у собе и слуша, слуша и преживљава. Алекса Шантић, ето, одједном ми паде на памет, писао је о једном таквом претпразничком вечеру. По „спољним манифестијама“, како би рекли наши глаголиви потиличари, долазећи празник се не осећа. Чини ми се, да седим у канцеларији, прошло је већ 20 сати, и пренос из Приštine се наставља, да би се упркос својштвој политизацији, баш овог тренутка вљао подсетити 14. октобра 1944. Тада, наравно, писам био рођен, али из приче обрено бачких бораца могу да је наслутим. Из приче о слободи она ми је пред очима. Мисле ли наши емитивни политичари на слободу кад држе говоре. Вероватно. Неки на њу можда и заборављају. Вероватно.

Јануара 1944. године окупатори маје било јасније него шакада радије да рат губе. Ситуација се на свим фронтовима из дана у дан погоршавала. Попут лавине Титови партизани су померали линију фронта. Више није могло бити су мње да се кола фашистичке солдатске стрмоглаво крећу у понор.

У Обреновцу -четници агитирају за борбу против партизана. Септембра месеца извршила је мобилизација бачке и студентске омладине. Формиран је „Бачки батаљон“. Али, за издајнике више није било наде. Вести су биле све непријатније. И тада они са Немцима чине терор какав Посавина

није запамтила. Утеша да им у борби против партизана могу помоћи деца између 16 и 19 године старости, била је на климатим по гама. Обреновцу се примицала слобода.

Обреновачки гарнизон састављен од Немаца и Јевтићеваца бројао је, према проценама, око 3000 људи. Непријатељ је формирао две линије фронта: једну око Обреновца и Барича, а другу, много ширу, од Саве преко Дубоког, Мале Моштанице, Јасенка, Мислобића, Великог Поља, Звечке и Саве.

Дванаести Корпус је имао наређење да ликвидира немачки отпор у Обреновцу, Корпус је напао Обреновца са XI и XVI дивизијом. Ошта резерва била је XXVI дивизија. Први напад није био успешан. Непријатељска артиљерија и тенкови осујетили су напад. Ипак, те ноћи Немци су сатерани у најужи круг око Барича и Обреновца. Партизани су изгубили 40 бораца док их је 76 рањено.

Четрнаестог октобра Обреновачко је ослобођено. У повлачењу Немци су минирали складиште муниције у Баричу и ринглове на шабачком и ваљевском путу. Да није било Италијана што је Обреновачнима дан-два раније казали шта се спрема, варош би одлетеља у ваздух. Непознати италијански заједници, држали су их Немци, пресекли су жиже, па је најгоре избегнуто. Уместо октобарске кише по крововима обреновачким падају са гранати.

Болница Првог пролетерског који је смештена у школи (данас „Јован Поповић“). Старији веле да је било између 400 и 600 рањеника. Почеке су да стиже понуде, АФЖ се растрчао, обреновачки лекари Риста Пурић, Душан Николић, Милица Марковић и Дејан Орлић први су притекли у помоћ. Зачула се песма рањеника у старом школском дворишту и лишиће тог откобра па ће је лагано као да игра од среће. Доша је слобода.

У полуутрајном биоскопу млади гледају, у претпразничко веће мрак је на обреновачким улицама, стисли се људи уз телевизоре. Стиснуло се нешто у души. Валда ће и ово проћи па да наредни 14. октобар дочекамо лепше и срећније. И да будемо сви заједно. Мала је ова наша Југославија да бисмо је делили како ко хоће. Ето, зато се морамо се кати нашег Dana ослобођења и свих дана ослобођења.

Павле Николић

Шта очекујеше од XVII седнице ЦК СКЈ?

ЖИВОРАД ПАНТЕЛИЋ, радник ТЕ „Н. Тесла“, делегат СО Обреновац и члан Председништва Републичког већа Савеза синдиката:

Као и сви радни људи и грађани наше земље, од XVII седнице очекујем пуно. Пре свега да креће са утврђивањем идејно-политичке одговорности од врха и за стање на Косову, и за тешкоће око усаглашавања оба Устава (СФРЈ и СР Србије) и за доста наглашане на међурепубличка препуџавања.

Народ Србије је на протеклим зборовима јасно и гласно изнео своје захтеве, са јасном поруком да од ЦК СКЈ очекује да се на предстојећој XVII седници и сам прецизно одреди. Јер, ако нам крајем овога дугог траје, ако је којије чланство отворено ево већ годину и ако се народ дели по републикама и покрајинама национално, а највише партијско тело у земљи упорно чути и не реагује — такав Централни комитет осом народу не треба.

У супротном, ако седминаста седница испуни горе поменута оч

екивања, мгло би бити историјска. Не само за овај народ, него и за Савез комуниста.

БОРИСАВ ВУКОВИЋ, узорни пољопривредник из Звечке, са четрдесетогодишњим партијским искуством, активан друштвено-политички радник и учесник 13. конгреса СКЈ истиче да 17. седница ЦК СКЈ мора понудити, у првом реду, решења за заустављање контроверзије и сређивање стања на Косову, а да кривци за које се драму морају одговорати.

Задатак седнице мора бити тај, да се хитно и без одлагања изврши кадровске промене од партијског врха до државних органа уз појачану личну одговорност свих чланова СКЈ, повећано — изборних. У практици се доказало да је колективна одговорност „пала на испиту“. Кроз расправу о изменама Устава СР Србије, могло се видети да неке од политичара не занимају глас народа, као да су они, ту где су, ради себе, а не ради народа. Без оклевала, на партискју одговорност треба позвати и сменити неспособне и каријеристе који су

ОН

ПКБ ТРО „ПОСАВИНА“

Успео референдум

На референдуму одржаном 10. октобра у ПКБ ТРО „Посавина“ радници овог колектива су са 95 одсто изјаснили за промене које се састоје у организацији трансформацији у приступу — јединствену радну организацију (без ООУР-а и радне заједнице).

Промене су усмерене на рационализацији и јединственим функцијама, што је практично оживотворење пре дистојеће реформе привредног система. Најзначајније заједничке функције (маркетинг, финансијска, надворсвједовство)

на, развојна) постављају се тако да се очува њихов интегритет у циљу успешнијег пословања, аденвативне координације, унапређења самоуправљања и разграничења одговорности на свим линијама пословања и самоуправљања.

Практично сва ова решења треба да допринесу бољим економским резултатима пословања, повећању добити и личних доходана запослених, изјавио је Зоран Матић, директор радне организације.

ПРОНАЛАЗАЧИ НА ДЕЛУ

НАЈБОЉИ НАГРАЂЕНИ

Поводом Дана ослобођења Обреновца и Даном проналазача, у среду, је, у Дому културе и спорта, отворена изложба проналазача и аутора техничких унапређења у нашем граду.

Изложбу је отворио и о значају проналазаштва и иноваторства говорио Вукашин Божић, председник ВСС општине, истичући при том, да принос инвентивне делатности, посебно у спровођењу мера економске стабилизације.

Том приликом су уручене I, II и III награде ученицима основних школа за учешће на Наградном конкурсу из области иноваторског стваралаштва, објављеног за ученике основних и средњих школа и студенце са подручја општине Обреновац.

Прву награду и 50 хиљада динара поделиле су Станислава Новитовић, ученица VIII-2 ОШ „Посавски партизани“, Даница Поповић и Данило Тандић, ученици ОШ „Јован Јовановић Змај“.

Свих 200 приспелих радова на Конкурс су радови ученика основних школа. Учешће на Конкурсу нису узели ни ученици средњих школа, ни студенци.

Изложбу је припохвали: Кајтарија Поповић, Срђан Расулић и Лидија Веселиновић, ученици ОШ „Посавски партизани“, Данила Поповић и Данијела Мариновић, ученици ОШ „Јован Јовановић Змај“.

Сваком приликом је похваљен: Кајтарија Поповић, Срђан Расулић и Лидија Веселиновић, ученици ОШ „Посавски партизани“, Данила Поповић и Данијела Мариновић, ученици ОШ „Јован Јовановић Змај“.

К. Н.

У ДОМУ КУЛТУРЕ

Пријем за пионире

Јуче је, већ по традицији, председник Скупштине општине, ЗОРАН ЂОКИЋ поводом Dana ослобођења примио у госте пионире и ученике обреновачких школа који су на Републичким и Савезним танмичењима прошли школске године освојили прва места.

Поздрављајући своје госте и честитајући им празник Зоран Ђокић је између остalog рекао:

— Желим да вам детињство буде срећно, да растете у миру и весељу да сваким даном стичете све више знања и да у школи ређате само петице.

Након тога Председник је у знак признања за постигнуте резултате најбољим ученицима уручио навиге. Пионире су пак за свог домаћина и остale госте припремили и извели кратак пригодан програм па је сат заједничког дружења протрајао у заиста пријатној атмосфери.

М. М.

нас довде довели. Нисам за оставке, већ за искључења... Из оставке се замажујује одговорност поје динаца... Делују одбранаши, та да се из њих може још закључити да је народ крив и да народ треба мењати.

Расправа о променама Устава СР Србије, отворила је многе проблеме, али уједно и предложила могућа решења истих, — на 17. седници је, да их разреши, рекао Вуковић.

ЗОРАН ПЕШОВИЋ, делегат ГК ССО из Обреновца:

Постоји раскорак између оног што желим и оног што очекујем да не дати 17. седницу.

Желим да се на овој седници разобличи и смене сви они који нису заслужили да седе у Центруном Комитету а да на њихова места добију нови људи способни да ову земљу изведу из кризе и поведу је пут прогреса.

Младима је до сада само вербално пружана подршка. Мислим

да је дошло време да им се коначно пружи могућност да докажу своје способности. Али жеље сун једно а стварност нешто сасвим друго.

Од 17. седнице очекујем да се изврши бар најнеопходније кадровске промене како би се како та ко смирила ова напета ситуација. Уз кадровске промене иде и реализација свих већ донетих закључака.

Уставна комисија је усагласила своје ставове око промена Устава па шака мислим да ЦК мора да да пуну подршку, не само вербалну, конституисају СР Србије као државе. Уз то ЦК мора да створи могућност да се у драгу време крене у темељитију уставну реформу — како Устава СФРЈ тако и Устава Република.

Ако 17. седница не испуни очекивања овог народа неопходно је сазивање ванредног Конгреса СКЈ.

Н.П. Н.Н. М.М

КОМАСАЦИЈА — ТРИ ГОДИНЕ ПОСЛЕ

Зашто се касни

Прошло је готово пет година од првих разговора о спровођењу комасације у нашој општини и годину дана од рока када је читав посао I фазе требао бити завршен. На најост, како ствари сада стоје, још је неизвесно хоће ли сви учесници комасације, а има их око 6900, до краја ове јесени бити уведени у посед. Истина, овог лета су сви интензивно радили. И извођачи радова на терену и Општинска комисија за комасацију и њене поткомисије, али оно што је пропуштено у почетку тешко се може надонадити.

• После завршетка прве фазе креће комасација нових 5000 х

Припреме за један од најзначајнијих послова у пољопривреди су биле обимне. Од неформалних разговора са пољопривредницима, преко организоване посете општини Богатић где је комасација својевремено успешно завршена, до организованих састанаца по месним заједницама и изјашњавања за и против комасације.

Пошто су политичке припреме успешно завршene Скупштина општине је јуна 1985. године донела Одлуку о спровођењу комасације у шест катастарских општине на површини од 8.800 хектара и као крајњи рок за за вршење ове прве фазе одредила јесен 1987. године. Након тога требало је приступити другој фази којом би биле обухваћене друге катастарске општине. На руку читавој ствари ишаља је и чињеница да се већ у то време интензивно радио на изградњи хидромелиорационе мреже што је практично представљало велики плус, али ће се касније испоставити да су баш канали донели много неваља. Али, да кренемо редом.

Дакле постојали су сви предуслови да се посао заврши брзо и без великих проблема. Али... проблеми су се јавили још на самом почетку. Основни проблем-недостатак средстава.

Према Одлуци, 50 одсто средстава требало су да обезбеде Скупштина општине, град Београд и Република Србија, а осталих 50 одсто ученици комасације. Прерачувано у новцу, а према налажуцијама из 1983. године сваки учесник комасације је био у обавези да по завршетку посаа плати 480.000 динара. Колико је тај новац обезвређен и колико ће бити кад се читав посао заврши није потребно говорити.

Агробанка је читав посао требала пратити од самог почетка, али је тек недавно (пре пар месеци) одобрila 72 милијарде подстацијних средстава. Нажалом одобрila је да је стварно добијени износ знатно мањи, и по речима Митра Васиљевића, председника Општинске комисије за комасацију не може да покрије ни рачуне за већ изведене радове, а о другим трошковима да и не говоримо. Да се до краја чекало на Агробанку да зна када ће посао на рашишћавању терена уште почeo. Пошто је ситуација постала врућа, а учесници комасације не стрпљиви одлучено је да Скупштина града поред 50 одсто средстава за геодетско техничко радове из својих средстава издвоји још 30 милијарди за чишћење терена. Због читаве ситуације радови на рашишћавању терена су уместо да почну 15. 10. 1986. године почeli тек половином маја ове године. А на терену није све ишло и не иде глатко. Незадовољни су били и извођачи радова и надзорни органи или понајвише сељаци.

Обилазећи месне заједнице у којима се комасација ради уверили смо се да проблема има свуда или су највише незадовољство показали Скела и Уровчани и Звечани.

У скелама су се људи ишли да извођачи радова нису водили рачуна о усевима да су их уништавали више него што је било потребно, да су оштетили многе путеве, уништили мостове преко канала па не знају како да дођу до својих њива. Поред свега не поштује се ни договор оно извлачења пањева, не води се евиденција које и колико пањева имао и колико мора да плати. Ако се неко од сељака и одважио да надлежном органу

комисијама такође. У питању је веома сложен и одговоран посао. Од самог почетка што из оправданих разлога што из незнанja учесници комасације непрекидно су упућивали и упућују жалбе, које је комисија решавала. Но пошто је у току оно најважније, обележавање парцела и доношење решења о привременој примопредаји комасационе масе, жалбе тек могу да се очекују. Пошто жалба не одланке решење могуће је очекивати да већина пољопривредника ове јесени по први пут заоре бразде на новим парцелама. И требало би.

Нема сумње да комасација доноси само добро. Монда се прави ефекти неће видети одмах, монда ни за годину две, или за пар година све оне „неверне томе“ мораће да признају да је комасација велика ствар. Наравно нелогично је очекивати да ће баш сви бити задовољни Људи се тешко навинавају на ново, тешко распјају од очевине, дедовине па ипак мислим да ће превладати разум.

Зоран Ђокић, председник Скупштине општине истиче да се по завршетку

штетку ове I фазе одмах иде на следећу: комасација на нових 5000 хектара на којем је већ изграђен хидромелиорациони систем Вукићевића. Очекује да ће посао у другој фази иницијативе је стечено ненакло искуство, постигнути договори са Републиком и Градом, око финансирања. Кањење Прве фазе по његовом мишљењу није велико обзиром на све проблеме који су се јавили и недостатак средстава, и неизвество, и уситњеност парцела и велики број учесника комасације. О непредвиђеним трошковима због грешака чији почињиоци још нису утврђени Ђокић напомиже:

Грешке се дешавају. Онај ко је по грешио сносиће све трошкове. Ипак ја мислим да ти канали много више вреде него што је учињено трошак. Они уствари и носе највећи део средстава кад је у питању уређење земљишта. Ми смо имали и имамо ту срећу да смо у том делу много урадили. Посебно над је у питању ова II фаза.

Мирјана Митровић

У ОБРЕНОВАЧКОМ АТАРУ

ПОЧЕЛА ЈЕСЕЊА СЕТВА

Преко 6000 хектара плодне посаве равнице спремно је дочекало јесењу сетву. Готово је сигурно да ће се већи део површине засејати у оптималном рону (значи до 20 у месецу) имајући у виду да су пролећни усеви скинuti благовремено и да је земљиште изузетно погодно за обраду. Ове године по први пут ће се засејати и на новим парцелама у комасационом подручју, јер према речима Зорана Ђокића, на последњој седници Скупштине општине, уврђење у поседе земљорадника мора бити завршено до 15. или најкасније у појединим МЗ до краја октобра.

Укупна сетвена површина на приватном сектору износи 4385 хектара. Од тога пшеници ће се засејати чак 4312 хектара, јечом 173 и овом 137 хектара.

Друштвени сектор ће ове године у јесеној сетви засејати 2029 хектара обрадивих површина. Пшеници 1995 хектара, а остатак уљаном репицом и озимним мешавинама.

РО „Драган Марковић“ и Основне организације коопераната предузећа су све мере да се јесења сетва обави квалитетно и на време. У првом реду обезбјеђене су довољне количине квалитетног семена, првенствено I и II класе. Међутим, услови

уљоварања производње пшенице рођа 1988/89. године не дају баш велику наду да ће се, без обзира на определење Задружног савеза Београда да се откуп идуће године врши према квалитетним класама и да се нова сетва мора уговорити по квалитету пшенице, производићи одлучити за набавку квалитетнијег семена. Јер, „ако стимулисати производића на куповину семенске пшенице ако је њена цена на тржишту достигла 950 — динара по килограму. Вероватније је очекивати да ће се већина земљорадника определити за сетву сопственим семеном, што ће се свакако одразити на приносе са индивидуалног сектора“.

Сем за готов новац, семенска пшеница се у свим организацијама које прерадата може набавити и заменом за меркантилну (100 кг. семена за 170 кг. меркантилне) или путем уговора при цени од 930 — динара, по килограму.

Ових дана је Савезно извршно веће утврдило и заштитне (аконтне) цене пшенице за наредну годину, у износу од 650 динара по килограму. Подсетимо, овогодишња откупна цена на пшенице I класе износила је 370 динара.

Н. Павличевић

РЕШЕЊА О ОТПИСУ ПОРЕЗА

Комисија за глобалну процену штете проузрокованих сушом, коју је крајем прошлог месеца формирао Извршни савет СО, завршила је ових дана први део поса: обиласак свих катастарских општина у којима је летећа суши оставила траг. Ускоро, Извештај о глобалној процени штете у обреновачком атару, поднеће Извршном савету Скупштине општине. Након тога, следе решења о отпису пореза, оним пољопривредним производићима који на то имају право. Како је делегате Скупштине обавестио Зоран Пенчић, право на отпис пореза оствариће сви пољопривредни производићи код којих је проценат штете већи од 25 одсто.

Н. П.

ЈОШ ЈЕДАН УСПЕХ ОБРЕНОВАЧКИХ ОРАЧА НА РЕПУБЛИЧКОМ И САВЕЗНОМ ТАКМИЧЕЊУ

Милорад Богићевић — најбољи орач Југославије

На недавно одржаном Републичком такмичењу орача у Поморавцу, МИЛОРАД Богићевић, кооперант ООК Обреновац је у категорији лаких трактора освојио прво место, а у истој конкуренцији Верољуб Јовановић, радник ООУР „Сава“ (прошлогодишњи вице-шампион Југославије) је био чејтврти. На овом такмичењу Обреновац је имао још два представника. У сениорској конкуренцији (на лаким тракторима) Миломира Ђорђевића, а у омладинској Милоша Деспотовића, ученика Школског центра „27. март“. Истовремено, трећа екипа из Београда чији је члан био и Милорад Богићевић, била је на јбоља у Републици.

Савезно такмичење, одржано 30. септембра и 1. октобра у Мурској Саботи, донело је још један успех обреновачким орачима. Једини наш представник на овом такмичењу, Милорад Богићевић је у унукном пласману (тестови, спретна вођња и орање) био трећи. По резултатима орача проглашен је за најбољег орача Југославије у категорији задругара у овој години.

Ово је Милорадово четврто учешће на Савезним такмичењима, а титула вице-шампионија Југославије је пре четири године већ била у његовим рукама.

Н. Павличевић

ПРОБЛЕМ ШКОЛСКОГ ПРОСТОРА СВЕ ИЗРАЖЕНИЈИ

Учионице претесне

Са почетком школске године поново смо се сусрели са проблемом недостатна школског простора само што је сада тај проблем теки него лане.

Како се недавно чуло на седници Извршног савета а потом и на седници Скупштине општине, само две школе на подручју општине, ОШ у Грабовцу и ОШ у Стублинама имају нормалне услове за рад. Све остale су у незавидном положају. Није ни чудо ако се зна да је за последњих 10 година број ученика удвоstrушен а да истовремено није изграђен ни један квадратни метар новог школског простора.

Најкритичније стање је у основној школи „14 октобар“ у Баричу. Преко 1000 ученика настава похађа у 8 класичних учионица и 2 адаптиране просторије. Уместо петодневне има шестодневну радну недељу, ради у три смene са скраћеним часовима и паузом између смена од само 5 минута. Пошто је тик уз стару, гради нова школа, постоји стална опасност за бе збедност ученика.

Ситуација није много боља ни над су у питању школе у граду. Број ученика по одељењима након у основним тако и у средњим школама често дос тине цифру 40. У ОЦ „Буда Давидовић“, се на пример, настава страних језика и технологије занимања често одвија у зборници у ходнику или пак у дворишту. Тако ето уместо да нашој деци обезбедимо боље услове за рад и учење ми их терамо у двориште. Док је време лепо монда и то може али шта ћемо кад дође зима, шта ћемо идуће године кад према не ким прорачунима будемо имали 200 ученика више? Истина почела је изградња нове школе у Баричу, крајем ове године, требала би да почне и изградња основне школе у насељу „Ројковац“ али школе не могу да буду готове преко ноћи, не ако и даље стоји забрана инвестиција и у овој об ласти, не док се средства обезбеђују овако како се обезбеђују.

Обрадовали смо се када је РИВ одлучио да изградња школе у Баричу уђе у списак приоритета и искрено се надали да ће првог септембра ове године бити завршена I етапа изградње што би практично значило да су ученици ове године могли да добију на коришћење 12 нових учионица. Али их те пусте наде! Са одобрених 135 милиона динара за почетак градње прошле године и 900 милиона да тих ове године нису могли да се за-

ерше ни најгрубљи радови а камоли читава I фаза. Према прорачунима из јуна за завршетак I фазе неопход не су 2,5 милијарде.

За почетак изградње школе у Ројковцу која је тање ушла у Програм РИВ-а обезбеђено је 350 милиона динара али ако прилики и начин обезбеђења буду као код школе у Баричу који зна када ће се школа заврши и хоће ли се најон тога растеретити ос тале основне школе у граду обзиром да ће се до тада повећати и број ученика.

Сагледавајући читаву ситуацију Извршни савет СО је између осталог доснео закључак да се у Скупштини Града и ОЗ образовања поново пре спита могућност другачијег облика обезбеђења средстава као и динамика

прилива, а делегати Скупштине општине су предложили да се сагледа мо гућност завођења новог самодоприноса за изградњу школског простора.

Пошто је ситуација таква да не до звољава да се чека на обезбеђење новог простора Извршни савет је напо жио свим школама да сачине елаборате о неопходном простору како би након тога могли да се предузму бар неки кораци у циљу ублажавања про блема. Једна од могућности је путовање ученика на наставу у основну школу у Стублинама која сада ради у једној смени и има довољно простора да приими и ученике из других школа у другој. О тој и другим могућностима посебно.

М. Митровић

ПРОМОЦИЈА НОВОГ БУНVARA

Ако деше зна сва слова - добро је
ако не зна - научи ће

У свакодневицу овогодишње генера ције првака уселио се бунвар — прва и најдражана књига сваког ћана.

Ових дана, у сарадњи са Заводом за издавање уџбеника Београда, Учитељско друштво Обреновца, организовано је промоција Бунвара и Наставних листова, аутора Вуна Милатовића, професора Педагошке академије за образовање наставника разредне наставе у Београду и Анастасије Ивновић, учитељице у Основној школи „Јован Јовановић Змај“ у нашем граду.

На промоцији, којој су поред аутора присуствовали учитељи обрено вачких основних школа — интерпретатори ових уџбеника, представници Педагошког завода Србије и други, о новом Бунвару и Радним листићима, створених по утврђеном концепту Просветног савета СР Србије и новом наставном програму, говорио је др Владимир Цветановић, њихов рецензент.

— Убеђен сам, нагласио је др Цветановић, да ће ове књиге помоћи првацима да ланше уђу у нови свет знаока, нови свет писмености и ланше савладају читање и писање. Реч је о Бунвару у којем је много чега новог, између осталог и то, што су текстови, дати у њему, примерени и прилагођени деци и из урбаних и из се-

оских средина, као и деци са већ неним, или једва неним предзнањима.

Бунвар је подељен у три дела — бунварски, предбунварски и читаначки део, при чему се водило рачуна да приступ обраде слова буде, најпре, монографски а потом групни.

За Радне листове је карактеристично да су рађени у два нивоа — за оних ученика који не знају сва слова и они који знају, јер „... ако дете зна сва слова — добро је, ако незна — научиће...“, рекла је Анастасија Ивновић, један од аутора ове књиге за прваке.

Методолошка упутства за коришћење Бунвара и Радних листова даје Вуна Милатовић, истичући да методично-педагошки и поетски мото, исписан на првој страници Бунвара, исказан кроз стихове Душка Радовића: Подржите ћана!

Част ћану!
У победе с ћаном!
Живео ћан!

мора бити водиља у методолошком приступу интерпретатора Бунвара.

Правци су га већ прихvatili као свог најдражнег друга, најдражну драгарицу и више од тога. Јер, са Аном и Маријом се могу и посвађати, али са Бунваром никад одважно је реала Вера Борковић, ћан-првак из Основне школе „Посавски партизани“ у нашем граду.

К. Н.

ПИШЕ: ЗОРИЦА ПЕТРОВИЋ

учитељ Јаков Кречединац, који је радио у школи 1854. године.

Несташни учитељи

За постављање учитеља нису постојале утврђене норме него их је славо који је први пронашао. О учитељима су касније извештавани срески и окружни начелник, главни управитељ и Попечитељство а предлоге је и избор чинио Примиритехи суд. Писменост и знање црквеног певања су лавни услови за учитељско место.

Жалбе због рђавог понашања учитеља биле су доста честе, и подношење су од стране пароха места Палежа. Тако у једној жалби поднетој против рђавих поступака учитеља Јована Константин осића стоји: „Што се тиче о науки предавања јуности, пишиша, пјаница, покварио се по прелубодејствују, у цркви кад му је воља.

У следећем броју:

УЧИТЕЉ ПОТКРАДА ХРИСТОВ ГРОБ

НОВЕ КЊИГЕ

Јанко Плешерски

НАЦИЈЕ, ЈУГОСЛАВИЈА,
РЕВОЛУЦИЈА

Издавачни центар, Комунист, Београд, 1985.

Ево књиге која је окренута најширем кругу читалаца што је права речност над је у питању литература ма рисистичне научне и филозофије, односно студије историјских процеса у нас.

Ова студија систематизована је у три дела: Народи, пролетаријат, Југославија I део,

Народи између реакције и револуције II део,

Многонационална револуција III део.

Познати публицист Јанко Плешерски је на совјетском или веома кратким планом начин извршио пресек једног историјског процеса у овим нашим просторима почев од теорије нације преко нација између реакције и револуције до органског карактера вишенационалне југословенске револуције. Реч је о повезаности националних и социјално-револуционарних процеса. Сам аутор истиче: „И на најшем тулу нације имају, слично митском Јанусу, два лица. Једно окренуто према прогресу, а друго регресу. Као што је то увек било у људском друштву.“

За садашњи политички, економски и историјски тренутак ова књига умногоме осветљава и помаже решавање неких дилема. На пример, над је у питању реч „нација“ коју аутор не избегава увен систематски, јер „нација“ и „народ“ употребљава као синониме, али данас се све чешће говори о „нацијама“ тако да се, након Јанка Плешерског, при томе по дрдазумева другачији садржај него над је реч о народима. Наиме, на тај начин се излажемо опасности да схватање појаве народа, говорећи о њему као о нацији, под утицајем модерне употребе речи „нација“ у за падноевропским језицима, превише приближујемо појму државе или га чак идентификујемо са њим.

Оно што оштро оцртава и истиче у првом плану ова књига јесте дијалектичка нераснидивост тринома: Нације — Југословенска држава — револуција.

Братство и јединство су предуслови борбе и револуционарног циља, мноғиционалност је фантор учвршћења револуционарног правца а са моопредељење народа и одлуке АВНОЈ-а о федерацији су револуционарни демократски облик потврђен НОБ-ом гарант нашег уједињења и заједничког развоја и просперитета.

У поглављу АВНОЈ и покрајине врло разложно и документовано предочава историсне прилике и процесе, утицаје и обичаје у обе покрајине, затим тешкоће и запреће услед поштега искуства са старом Југославијом, као и одбојност на самој речи Југославија до наравно, ослобођења најда су се обе покрајине изјасниле да се принђуће Србији.

Како писац ових редова није компетентан да говори са научног историјског аспекта о овој студији, он вас ипак упућује на Титове речи:

„У суштини наше револуције изразила се организациска веза између интереса радничке класе, у оквиру сваког народа, и у Југославији као целини, и националних интереса појединачних народа. Само водећа улога радничке класе сваке нације може да обезбиједи независност, равноправност и самостални развијатак, а на тој основи и неразрушиво братство и јединство и чвршћу пове заност унутар федеративне заједнице.“

Аутор Јанко Плешерски, у свом делу као резултанту целокупног историографског опуса, зблележио је још и ово:

Југославија је земља коју су народи својим напорима и својим стварајаштвом припремали цео вен. Створили су је ради своје слободе. Пут револуције у Југославији, да би она постала и домовина радничке класе, њене слободе, био је складан са историјом, био је вишенационалан, па стога успешан.“

Ми немамо шта више да додамо!

Ви — прочитајте!

Миладин Тошић

ШКОЛА ОБШТЕСТВА ПАЛЕШКОГ (1824. — 1904.)

За више знања — „на приват“

Палеж, доцније Обреновац, смештан је од вајкада за варошицу, па се верује да је и школу имао доста рано, још у време пре I српског устанка. Леонолд Ранке у својој „Српској револуцији“ утичује карту Србије у време I српског устанка на којој су обележене школе. На тој карти у ваљевској нахији школе имају: Ваљево, Свилајево и Палеж.

1824. је у Палежу отворена званична „общитељска школа“, коју је посетио Јаким Вујић на свом путештвују по Србији. За њу он каже: „Школа је била недоле која је хтео више да учи могао је „на приват“. По миње се да је у октобру 1826. било 15 ученика. Уписанана су деца

од 7 до 12 година, по избору општинског суда и воли родитељској. Избор је вршио општински суд.

Многи су школу брзо напуштали

чим су стекли мало писмености, нарочито бачи из околних села.

Учитељи су долазили углавном из Војводине. Први учитељ се звао Георгије Николић и на служби је био 1826. год. Димитрије Бурковић, родом из Белегића био је у школи 1836. год. После њега се спомињу Илија Јаковљевић, Јован Јанковић, кога је суд после 4 месеца отерао са службе „због неваља поступања“. После 1840. године у школи су радили Никола Костић из Џесарије, Јован Бранковић из Карањовца (Краљева), Коста Јоксимовић, Ђакон, родом Палежанин. Од 1845. је 5 година учитељевао Јосип Брадић, који је тужен да је једног ћака „доста прекомерно избио“, што је за гајање женске враћбине земског бага а не небеског опсовао. Посебно се по својој способности истакао

учитељ Јаков Кречединац, који је радио у

АЛЕКСАНДАР БАКОЧЕВИЋ, ПРЕДСЕДНИК СКУПШТИНЕ ГРАДА БЕОГРАДА РАЗГОВАРАО
СА ЧЛНОВИМА ШИРЕГ ПОЛИТИЧКОГ АКТИВА ОПШТИНЕ ОБРЕНОВАЦ

УСТАВНЕ ПРОМЕНЕ БЕЗ КОМПРОМИСА

● Грешке из прошлости морају се исправити. У обрачуна са контроверзом на Косову не сме бити попуштања. Ова година остаће запамћена по јединству народа да се брани јединство земље. Све три реформе се споро реализују.

Изузетно широкој политичкој активности у општини обреновачкој а поводом јавне расправе о Нацији амандмана на Устав СР Србије посебну димензију дао је разговор који је на ову тему и актуелни политички и економски тренутак Републике и земље, председник Скупштине града Александар Бакочевић, водио са члновима ширег политичког актива општине Обреновац.

— Осим оних које је захватило политичко слепило сви други видимо да се наше свеукупно стање погоршава, сви транжи да се пресеку не

гативни трендови а с дуге стране наснимо на реализацији све три реформе, нагласио је Бакочевић и као главне узрокнице спорих промена по

двунао недовољну одговорност и упорност на свим нивоима. Таква ситуација допринела је нарастујим политичким и социјалним проблемима. Све док не отклонимо главне генераторе који преродују кризу у земљи тешко ћемо повећати ефикасност нашег економског и политичког система. Слободна циркулација роба, новца и радне снаге је још блокирана. Време је да кажемо да блокира и неко те блокаде дати. Јер радничка класа има све мање стрпења за учињене пропусте и оправдано жели такве услове који ће јој омогућити пристојан, миран и стабилан живот, рекао је Бакочевић.

Говорећи о скупују држави, о потреби рационализације целокупне друштвене надградње и бирократији као кључном коначијару неопходних промена председник Скупштине Града посебно је указао на последице националних економија: Таква филозофија растаче нас као земљу и до води до слабљења Федерацije. Излаз је у тржишном повезивању удруженог рада и у том правцу морамо мобилисати све наше снаге и истражити принципијелно и доследно.

КОМЕНТАР Народ — јавна личност

Догађаји иза нас и они што су пред нама а посебно колективна осава покрајинског руководства дали су за право онима који су били децидарни у тердњи да ће се у политичком животу ствари почети нагло мењати из најмање два разлога: оптерећен економским стањем и забринут због све отворенијег неслагања око кључних и темељних питања будућности земље међу онима који га воде — народ се од релативно пасивног политичког проматрача преобразио у активног политичког чиниоца чија се волја и жеље морају уважавати — и друго, јавност рада и политичког деловања, један од основних народних захтева, постаје саставни део политичког ангажмана. Народ транхи „карте на сто“ и полагање рачуна. Изгледа да само још некима од политичара није јасно да више не могу рачунати на статус недодирљивих из простог разлога што су се у задње време сами побринули за свој „добар глас“ повлачећи потезе који не само да су неодговорни већ су озбиљно довели у питање нене основне моралне норме, част и достојанство професије. Својим незграпним поступцима из стапала сне радници допринали су властитој деградацији, народ је само убрзао тај процес јер није могао да се мери са чињеницом да га воде они који су поради очувања властитих позиција спремни и на нечакне игре.

Баш као у јевтиним комедијама или са трагичним последицама, на политичку сцену ступила су писма која отиријаву карактере, затварају се пенциери, искључују струја, народ терза прага, одриче му се право да буде „знатније“ најда је реч о привилегијама о којима се више не шушка већ их намера бележи. Са дозом цинизма и смислом за прантично недељна ревија Наш дом њористи ову ерозију морала зоо-политинуса и на иносоне избацује ванредно издање: Лепе нуђе неумисле. Некано у исто време из редова политичког естаблишмента долазе захтеви да их неко заштити од властитог народа. На срећу за политичким говорницима могли су се препознати и другачији тонови који нису чиста упитаност већ позив на здрав разум и здраво политичко расуђивање: „Докле ћемо имали идиличну слику о народу који је до сада прећутно прелазио преко наших грешака, а ћутимо и не реагујемо на оцене да Југославију из 1941. године није требало бранити или на захтеве за прееквалификацију косовске драме“. Ни ове речи готово последње опомене и позив за политичко престројавање најда је у питању однос према народу и радничким захтевима, изгледа, да нису допреле до свих ушију. Међутим, реаговала је „база“. Више него испровоциран пасивним држањем, неодлучношћу и налкулацијама једног дела руководства земље оптерећеног републичким границама, „мојим и твојим“ народом, неразумним страхом од јаке Србије (читај: равне међу једнанима) — народ је скрвио да је његова будућност исувише озбиљна ствар а да би је препустио искључиво политичарима од којих су неки већ потрошили све кредите радничког поверења. И тај је народ изашао на јавну сцену, у чему треба видети најинишћи прекор упућен изабраним оклевалима, решен да на њој остане док не види, препозна и донеси промене. Поставши „јавна личност“ не само да је изразио своју политичку зрелост већ транхи и конкретну одговорност дела руководства које је изневерило његова надања. Није народ транхи прозивне и митинге, они су последица политичке немоћи његовог руководства да крене у диференцијацију пре него што су га догађаји претени.

Расправа поводом закључака XIII седнице ЦК СНЈ донивљена је у „бази“ као први талас великих промена у Партији и друштву али он се убрзо разбио о моћне брегове државне и ине бирократије. Диференцијација коју је радничка класа најпре оченивала од своје авангарде, без обзира на плебисцитарне захтеве најшире партијског чланства да почне од врха, ипак се није десила. Од тада су протекле још три седница и Косовски пленум а промене набоље нису забележене... За разлику од официјелне политике која је недопустиво дуго премишиљана како спровести диференцијацију, народ је пошао од врло једноставног рецепта: свако мора да стоји иза свога дела или и иза својих речи. Биће то почетак краја политичке фразеологије и статус quo стања. Народ је затражио конкретну одговорност за све који нису урадили ништа или горе, који се одурилу променама, који не жеље да виде корене и разлоге због којих највећа република годинама заостаје те је дошла дотле да није ни држава, ни република, ни заједничка нијединственост, већ Уставом из 1974. турнута на маргине савремене историје, онемогућена да под оваквим условима одлучује о својој судбини. Више него делу југословенског руководства, све до недавне седнице Председништва ЦК СНЈ, народу је било јасно да та иста Југославија на Косову полане један од најтежих испита у својој новијој историји. Митинзи солидарности на којима је учествовало око два милиона људи, а ни један разбијен прозор, потврдили су да има „добро памћење“, да није грешне и пропусте више не жели нити може правдати. Али су и потврдили да има и оних којима верује и који су све време не само били уз њега већ транхи, неље и боре се за исто. У часу док многе „фотеље шаље на отпад“, нени се још увек јављају са захтевима да народ буде тај који ће поднети оставку. Очигао је за промене још није добијена али је „демаркациони линија“ јасно повучена. Они који су се нашли на другој страни мораће да оду.

П. Лалић

три процента, питељи. Не може се бити контроверзу након два дана га заговарати, ревизију да контроверзу верује да ће а војни, Устав ће ли ће проћи или кризију ако нам је дисциплина опада, из темеља мењамо, то нека буде так. Председник СНЈ Станојевић је из јавне расправе на јединствену позицију и напорима руковада да се превлада ст VIII седнице ЦК нема састанка др организација, зборници на тему или шка није била праћена аргументација и није само вербални и на конкретним је упитању извршила и задатака мском развоју. О расправа у месецима рушеном раду је до сада истрајати кризе, радом је гопнотности, братошина народа и најемо се у својој са свима који нападају доје до Србије и Југославије, чин пуног одговора и радом морају да су ту кризу

управни развој. Радије Обреновца једли оцене да Косово да онима који веде: Крунић, Стојановић, наје место на коме је да прими и дело и личност др вредно-политичкији је пред грађани за извршавање свих датака и обавеза.

Омладина Обрзан Ђорђевића је за промене који бији да се конституирају свим атрибутима државе, ложила се за службеног језика и је нагласио гументовано, јавно асно испред нације одговорност је програма за Конституцију и способне на хватају дефектисти Радници с правом овог Устава, наглашавајући и посебно гоје дохотка и потреби обезбеди пристоја сленима.

ЗАБРЕНЈЕЊЕ

— Судити и они

Расправљајући на Устав СР су дали себи одлуку у целости предложено да се оно што их тише сраме и јавно пројави на њиховом мишљењу стање.

— Шта смо узлога? Зар слободни стекли у рату да заропати да је Оно што се догађаје не није контроверза ни терор. Иредентисти је осам година. Као не знамо смо се ми плашиће а да се плаши нација. Какви смо били су наши руководи волили да их они варе 1974. А можда варили. Знали су да је неколико Београда избачена

„У спровођењу закључана IX седница многи су затајили“

Многа наша нездовољства данас, рекао је Бакочевић, везана су за стање на Косову, а због тајвог стања многи не би могли добити прелазну оцену. У спровођењу закључака 9 седнице нисмо се сви подједнако, ефикасно и упорно ангажовали. Не само Савез комуниста на Косову који није деловао као саставни део ЦК Србије већ и Председништво ЦК СНЈ и неки други органи у Федерацији нису показали потребну ефикасност. Тано смо, додао је Бакочевић, дошли у ситуацију да народ мора да се брани јер то није у стању његова држава. За стварање јединственог фронта када је о Косову реч још се многе битке морају добити или неке чињенице су више него јасне: у обрачуна са контроверзом у овој нашој покрајини не може бити попуштања, ни договарања. Већа слога и више јединства у СК је одговор албанском сепаратизму. Народ на митинзи солидарности управо то захтева и показује колико му јестало до јединства Југославије.

Уставне промене

По речима Александра Бакочевића, основни циљ промена којима те

три процента, пита се **Живорад Пантелић**. Не може се договарањем субити контарреволуција, не може се након два дана гошћења на Косову заговорати ревизија оцене о тој истој контарреволуцији. Пантелић лично верује да ће амандман бити усвојени, Устав ће бити донет, митинги ће проћи или некано прећи кризу ако нам радна и технолошка дисциплина опада. Он се заложио да из темеља мењамо однос према раздлу, то нека буде наш највећи задатак. Председник ОК ОСН Обреновца **Никола Станојевић** указао је на акцене из јавне расправе који се своде на јединствену подршку променама и напорима руководства СР Србије да се превлада стање на Косову. Од VIII седнице ЦК СКС па до данас нема састанак друштвено-политичких организација, збора грађана, без обзира на тему или повод, да та подршка није била присутна и добијала на аргументацији и интензитету. Она није само вербална већ је изражена и на конкретним резултатима када је у питању извршавање планова, обавеза и задатака у друштвено-економском развоју Општине. Порука са расправе у месним заједницама и у дужном раду је да ћемо више него до сада истражати на превазилажењу кризе, радом је побеђујући, на равноправности, братству и јединству наших народа и народности. Али и да ћемо се у својој средини обратунати на свима који нападају и коче само

Ако дође до уставне блокаде, отвара се уставна криза у Србији и Југославији. За тањачин пуну одговорност пред народом морају сносити они који су ту кризу проузроковали.

управни развој. Радни људи и грађани Обреновца једнодушно су осудили оцене да Косово није угрожено, те да онима који су нас довели до вреде: Крунић, Стојић, Власић, Широкија није место ни у ЦК ни у Савезу комуниста. С посебним огорчењем народ је примио и осудио нападе на дело и личност друга Тита. Овај привредно-политички актив најодговорнији је пред грађанима наше општине за извршавање свих постављених за датака и обавеза.

Омладина Обреновца, рекао је **Зоран Ђорђановић**, је једнодушно за промене које ће омогућити Србији да се конституише као држава са свим атрибутима државности и заложила се за службену употребу српскохрватског језика. **Златан Маринковић** је нагласио да су радници аргументовано, јавно показали да је илјасно испред националног али и да траже одговорност за нереализовање програма за Косово, шансу за праве и способне надрове, и да не прихватију дефетистичка расположења. Радници са правом много очекују од овог Устава, нагласио је **Тома Павловић** и посебно говорио о отуђивању доходка и потреби да лични доходак обезбеди пристојан живот свим запосленима.

П. Лолић

ЗАБРЕЊЕЊЕ

СУДИТИ ЗА ГРЕШКЕ И ПРОПУСТЕ

— Судити и онима у фотељама — Делегати не спавајте на седницама

Расправљајући о Нацрту амандмана на Устав СР Србије Забрежани су дали себи одуша. Поздрављајући у целости предложен текст Амандмана јасно су и гласно говорили о онемо што их тишти и пред чим се сраме и јавно прозивали они који су по њиховом мишљењу криви за овај стање.

— Шта смо урадили за бога милога? Зар слободу коју смо крваво стекли у рату да изгубимо у миру и зар опет да је оружјем тражимо. Оно што се догађа на Косову за мене није контарреволуција већ гнусни терор. Иредента књеље и силује ами је осам година ладимо и гладимо. Као не знамо шта ћемо. Ма ни смо се ми плашили онолике Нема чке а да се плашимо шачице албанаца. Накви смо ми то људи и какви су наши руководиоци кад су дозволили да их они из покрајина преједе 1974. А можда их и нису прејарили. Знали су они. Сећам се добро најд је неколицина правника из Београда избачена са својих места

зато што су указивали да нешто није у реду. И шта ми остављамо нашој дедици. Имају право да нас пљују. Ако шта вреди траким да се из тифтерија избаци Бујанска конференција да се у Албанију отерају сви они који су дошли да код нас жаре и пале. — тврдно је успахири **Јанов Прокић**.

— Пуни смо некаквог набоја, из јавио је **Миљко Јаковић** и наставио. Могли би смо овде да говоримо не сатима већ данима. Али нема потребе јер ми знамо да мислим исто и ми овде и онај народ у Војводини. То сазнање ми даје веру да ћемо успети у онемо што смо наумили. Станаје на Косову мора да се среди, а Фадиљу и Енверу Хоџи мора да се суди.

— И ја сам за то да се суди, не само Хоџи већ и Бакалију и Власију. Не знам само шта чекамо. Ми смо брате Dražan под земљом пронашли и судили му а не можемо овима што седе у фотељама и мирно гледају шта се догађа на Косову. Толико о

тому. Још предлажем да се приликом избора председника и председништва предлаже више кандидата и да се изабре са конкретним програмом. Истовремено се залажем да се смањи администрација, порези доприноси и камате — изјавио је **Иван Јокић**.

Радован Блажић је предложио да се учини сва председништва и сви СИЗ-ови, јер једу велики део доходка Ако руководиоци не мисле тако предлажем да уместо својих плати приме просечан ЛД Југославије. Нису сми навиши да полану рачуне народу па их зато чуди што народ из лази на улице. Морамо тако кад драгчије не може, рекао је **Блажић**.

Забрежани су кивни на понашање делегата у Скупштини Србије за то је Јаков Прокић обраћајући се на крају расправе уводничару, Момчилу Пешићу-иначе делегату у Скупштини СРС рекао:

— Пешићу поздравите другове до легате у Скупштини и реците им да не спавају на седницама, видим их на телевизiji. Борите се тамо грчите и не одступајте ни за педаљ од Амандмана који су предложени, а ко

је ми подржавамо у целости. Борите се за њих јер за разлику од других ви имате подршку народа иза себе. Ми смо иза Вас.

М. Митровић

ЈАВНА РАСПРАВА О УСТАВНИМ ПРОМЕНАМА

За јединственију Србију са свим атрибутима државности

— Изранено је нездовољство због неприхватања примедби на Устав СФРЈ

Јавна расправа о Нацрту амандмана на Устав СР Србије, одржана у Технолошким електранама „Никола Тесла“ 26. и 27. септембра, протекла је у духу пуне подршке политики руководства ЦК СР Србије као услова за даљи развој демократских односа у СР Србији и Југославији, о чему су донети заједнички ставови. И овом приликом радни људи Технолошког електротранса изразили су своје огорчење због неприхватања предложенih решења са јавне расправе овога поводом предстојећих промена Устава СФРЈ.

Тада је предложено да се Устав СФРЈ обезбеди потпуна техничко-технолошка и економска интеграција електропривреде, ПТТ и железни чврт саобраћаја на југословенском нивоу, јер је то основни услов да ови системи врло брзо и ефикасно стварају се и унапређују у међународну поделу рада, што је наглашено и овом приликом. Међутим, решења која су дата у наведеним амандманима уопште не обезбеђују нормативно стварање услова за тањачин положај ових система.

И предлог да се у Скупштини СФРЈ уведе веће удруженог рада које би било основни гарант интеграције радничке класе Југославије и њеном јединству у вођењу политичке и доношењу закона, како смо могли сазнати из средстава јавног информисања, такође није прихваћен.

Изранено је нездовољство и због неприхватања предлога да Председништво СФРЈ бира Скупштина СФРЈ, тајним гласањем, на предлог руководника и покрајина и то од више предложених кандидата.

С обзиром да промене постојећег Устава СР Србије зависе од решења датих у Амандманима на Устав СФРЈ предложени амандmani, заједнички је став, представљајући минимум промена које треба да омогући стварање услова за спречавање даље друштвене кризе у Србији и Југославији.

Безрезервно подржавајући у целини Нацрт амандмана на Устав СР Србије, захтеван је да се уведе посебан амандман којим би се утврдио начин промене Устава СР Србије и то тако да се, за случај несагласности аутономних покрајина на промену Устава, о томе одлучи путем референдума, који би расписала Скупштина СР Србије.

Уставом предвидети максимум захватања из дохотка привреде и јединствен порески систем који би на исти начин регулисао пореску полити-

тику

ОМЛАДИНЦИ О УСТАВНИМ ПРОМЕНАМА

Не микрофон већ промене

У изради новог Устава СР Србије морамо активно учествовати, јер, правимо га за себе или за генерације иза нас. Омладину Југославије као и нас овде муче исти проблеми. Боли је неравноправност, разлике, привилегије... Расправа о Уставним променама је стога расправа о нама са мима. Младост Југославије, Србије и Обреновца мора и има право на то да каже шта хоће и шта жели. И да прозива ако треба, нагласио је на проширеном састанку омладинске организације Обреновца, њен „први човек“ **Зоран Ђорђановић**.

— Мене као младог човека и омладинског активисту били када ми је дан омладинац данас, приликом изјашњавања о предлозима РН ССО рече: Добро је да и мене неко нешто пита, па макар и неформално, — истакао је **Ђорђе Комленић**. Када су Уставне промене упитана реч младих мора бити јаснија и гласнија од других. Свима нам је уостalom досадило да млади буду само вођени, а не и да воде, да нас нема у Републици, у Републици?

У то име и у име већине младих постављам питања: Защо нису исти критеријуми приликом уписа на факултет у Београду, Новом Саду и Приштини, а да не говорим о критеријумима у току самог школовања. А када се запошљавамо нико те не пита где си факултет завршио... Да ли је истинा да се народ у Војводини не слаже са руководством, да исто не мисли. Ако је то тако, докле ће се мирно гледати како покрајинско руководство увређено, љуто, даје театралне оставке... Уместо да се смене и одговарају.

По мом грубом рачуну доношењем Устава у предложеном тексту „нестало“ би бар трећина функционерских места. Да ли је то можда ра

Н. Павличевић

МАСОВНА ПОДРШКА ОБРЕНОВЧАНА ОМЛАДИНСКОМ РЕФЕРЕНДУМУ

Хоћемо сигурнију будућност

— Поручују **Марија Јокић** и **Јелена Субић**, ученице VIII разреда ОШ „Посавски партизани“

Председништво Републичке конференције ССО недавно је одлучило да омладина Србије (и они старији од 30 година који то желе) одржи неформални референдум о уставним променама, односно о омладинским предлозима за промене оба Устава (Републичког и Савезног).

Своје предлоге о којима се ових дана изјашњава на хиљаде младих и радних људи и грађана Републике формулисало је у четири основна захтева: да илјасничке државне функције буду јединствене за целу Републику; да покрајине у Федерацији буду заступљене кроз делегацију СР Србије; да се у Скупштину СФРЈ поред два постојећа уведе и веће удружење; да се на сваких 100.000 грађана бира по један делегат у ово веће; и напокон да се новим Уставом, предвиде непосредни избори за органе власти и референдум као облик изјашњавања о најважнијим питањима.

Предлози омладинског руководства СР Србије добили су у обреној општини безрезервну подршку. Не само омладинаца, већ и радника у удруженом раду, пензионера, бораца и оних најмлађих — основаца. Од 4. до 10. октобра око 10 хиљада Обреновчана изашло је на гласачка места у Дому културе, ТЕНТ-у. Право искари и другим ОУР-има као и у свим васпитним образовним организацијама. Поруне најмлађих гласача у нашој општини најлепши начин је својим речима изразила **Марија Јокић**, ученица VIII разреда ОШ „Посавски партизани“... Хоћу сигурнију будућност. Хоћу да сутра нада одрастем и будем тражила запослење то без страха могу учинити и на Косову, и у Војводини и у било ком крају Србије. То трајно тражим за све младе у земљи. У своје и у њихово име предлозима РН ССО дајем једно веома „ЗА“.

„Јасно нам је, без обзира на године, о чему гласамо и зашта се изјашњавамо, истиче и њена школска драгарица, четрнаестогодишња **Јелена Субић**. Пре четири године сам дошла у Обреновац са Косова. За разлику од многих мојих вршњака који су тамо, имам миран сан и мирно детинство... У то име подржаваме не само предлог већ и идеју омладинског руководства, да овим, макар и неформалним референдумом млади напуштају шта хоћемо и желимо“.

Подржавајући предлоге РН ССО, Обреновчани су још једном поручили оно што су рекли на већ одржаним расправама: да су за промене, за јединствену Србију и јединствену Југославију.

Н. Павличевић

— Пешићу поздравите другове до легате у Скупштини и реците им да не спавају на седницама, видим их на телевизiji. Борите се тамо грчите вито и не одступајте ни за педаљ од Амандмана који су предложени, а ко

је ми подржавамо у целости. Борите се за њих јер за разлику од других ви имате подршку народа иза себе. Ми смо иза Вас.

М. Митровић

Осврт КУДА ИДЕ АДМИНИСТРАЦИЈА

Пре, скоро, годину дана, на VIII седници ЦК СК Србије и X седници Градског комитета ОСН Београда, утврђени су и усвојени конкретни ставови и зањуљчици о идејно-политичким питањима друштвено-економског развоја у 1988. години као и задаци комунистичке партије на том плану. Један од зањуљчаних је смањење администрације и реновисног особља за 10 одсто у организма управе и организацијама удржуног рада у циљу повећања ефикасности администрације као и рационализације производње.

Зануљчици су достављени свим основним организацијама СК у нашој општини, које су и носиоци задатака, са роком реализације — јуни ове године. Сви субјекти су били у обавези да сачине програме антиважности у којима би биле исказане потребе смањења администрације, а затим их реализују у датом року.

По подацима достављеним Општинском комитету ОСН Обреновца и упућеним Градском комитету, учињени су значајни покушаји, мада је очигледно да то није једноставан процес.

На једној страни имамо радне организације као што су „Бора Марковић“, „Драган Марковић“ и „Београд“ ООУР „Обреновац“, које су схватиле озбиљност задатака и за вишак своје реновије нашле места у проризводњи. На другој страни имамо оне колективе у којима је још увек у тону сагледавање потреба за смањењем реновије међу којима су „Наша школа“, АСТРО „Стрела“, РО „Комграл“ — РЈ „Сава“, као и неке

радне организације и радне заједнице „Прве иске“ које решења виде у новој организацији шеми која је у тону.

Најдоследнији у реализацији овог зањуљчана је био орган управе, и свој административни апарат смањио за 22 радника, тј. за планираних 10 одсто за које су нађена нова радна места.

Иако се ова акција спроводи са предзнаком економске нужности и дебирократизације, за полемику је сам начин на који се она спроводи. Без сумње, не поставља се питање да ли смањити број чиновника, већ након смањења потребе за њима и шта радити са исказаним вишковима? Могућности, на које се рачуна при запољавању „вишкова“ су запољавање у привреди и превремено или административно пензионисање. Отуда се намеће питање да ли ће привреда не само хтети, већ и моћи да прахвати сувишну администрацију из управе, поред свог, већ постојећег административног баласта? Уз то се отвара питање након мотивисати чиновнике као „производње“ радника који ће „повући“ производњу?

А нада је реч о превременом или административном пензионисању, привреди је свеје дно да ли издава више средстава за државну управу или пензионо-инвалидско осигурување. За њу је судбински вандаша да та потресана администрација постане иначино и ефикасна! То је суштина читаве акције.

Н. Н.

ЗАБЕЛЕЖЕНО У ПРОЛАЗУ

ШТА НАМ РАДЕ

Возачи, чак и да сваку улицу у овом граду познајете као свој цеп, ако седате за волан отворите четворо очију. Нико вам не гарантује да улица којом сте прошли пре десетак минута наједном није преграђена брдом шљунка или раскопаца по средини штити да вас собраћани знак на време обавештава о насталој промени.

Они који су 18. августа око подне кренули из града према ТЕНТ-у или обрнуто потврдише вам да упозорења нису на одмет јер је тог дана за само пар минута на раскрсници улица „Мила Манића“, „Београдског батаљона“ и улице „Драгана Марковића“ настао прави хаос баш због таквог изненађења. Да не помињемо шта се десило у 15 часова када су се сви спољни вратали кућама.

Не уздајте се много у семафоре. Чак и да добро раде ко зна да ли они са друге стране виде. Можда се баш уз њих паркирала каква друга крстарица и тако заклонила људима осталим возачима.

Огледала, којих истиница за волу у нашем граду готово да нема, занемарите. Оно пред „Рибицом“, например, је ли је разбијено или толико прљаво да се у оно што видите неможете поуздати.

Ако сте пешак будите још опрезнији. Идите што даље од коловоза. На коловозима има рупа па возачи, штедећи свој ауту за час излете на тротоар.

Ако је киша, док стигнете тамо где сте наумили окућа вас бар два три пута јер или је на коловозу погрешно урађен нагиб или су решетке за кишну канализацију запуштене. Кад је кишило време посебно избегавајте улицу „Драгана Марковића“, а ако сте у то време принуђени да одете на аутобуску станицу обавезно понесите чизме. Пред станицом је право језзеро.

М. М.

ПОВЕЋАЊЕ ЦЕНЕ КОМУНАЛНИХ УСЛУГА

Поступајући у складу са препорукама СИВ-а комуналне радне организације наше општине преиспитале су раније донете одлуке о повећању цене својих услуга и донеле нове.

Према тим новим одлукама на које је недавно и Извршни савет Скупштине општине дао своју сагласност просечно повећање цене је за неколико процената мање. Од 1. октобра цена воде биће за 39 одсто већа, цена изношења смећа за 62 одсто а грејања за 36 одсто, с тим што и даље остаје обавеза да се 20 одсто представа наменски користи за даљу изградњу и проширење топлификационог система.

Истовремено са повећањем цене комуналних повећане су и цене превоза у лоналном, приградском и градском саобраћају за 33 одсто плюс 5,6 одсто у лоналном саобраћају. Поред овога повећане су и цене станичних услуга са 20 на 50 динара.

М. М.

АУТОБУСНА СТАНИЦА „ЛАСТА“

Сираћено радно време

Поступајући у складу са мерама стабилизације ООУР „Посавина“ је одлучила и добила сагласност Извршног савета СО да скрати радно време аутобуске станице. Уместо од четири часа ујутро до 22 увече. Аутобусна станица ће у будуће радити од 5 до 21 час.

„Посавина“ је донела овакву одлуку након извршене анализе про-датих карата у периоду од 4—5 и од 21—22 часа којом је утврдила да се у тим временским интервалима продавано само по 5 карата. Економска рачуница је показала да нема сврхе да за тако мали број путника ради и билетарница и информације, тим пре што се карте могу купити пре путовања на 50 продајних места на подручју општине.

М. М.

БРОВИЋ

ОБЕЗБЕЂЕНА СРЕДСТВА

Недавном акцијом мештана Бровића пресуто је песком оно четири километра путева. Изведени радови су коштали око осам милиона динара, а средства су обезбеђена месним самодоприносом грађана. У тону је пресипање пута каменом, у дужини од око 500 метара према сеоском гробљу у Пироману и завршетак пута у Илића крају. Ови радови ће коштати око седам милиона динара, а средства су обезбеђена месним самодоприносом.

Н. Н.

ТРСТЕНИЦА

ПУТЕВИ

Минулог лета, личним средствима и добровољним радом мештана у Трстеници је поправљено око пет километара асфалтног пута кроз село. Изведени радови су коштали око два милиона динара. У тону је акција прикупљања средстава за поправку асфалтног пута у Живановића крају, која се мора завршити пре јесењих киш, кануј мештани.

Проширењем сеоског гробља, створен је простор за изградњу напеље. Радови су уврено у тону, а средства за њену изградњу, уз добровољни рад мештана, су обезбеђена месним самодоприносом.

Н. П.

УШЋЕ

ЧЕТРИ ПУТА

Мештани МЗ Ушће радили су у летњем периоду на асфалтирању путева. Асфалтирана су четири пута, укупне дужине око 1000 метара и то: пут за голу бару, пут у Ђотуновића крају, пут за Лелића крај и пут за Горњи крај.

Вредност ових радова је око 30 милиона динара. Половину средстава дала је месна заједница (из месног самодоприноса) а остатак су кредитна средства СИЗ-ова за грађевинску земљиште.

Иначе, у МЗ Ушће асфалтирано је укупно 5 км путева.

Н. Н.

ХУМОРЕСКА

КОНКУРС

— Ето, другови, чули смо молбе оних који су конкурисали — рече председник конкурсне комисије. — Отварам дискусију.

— Па... започе Матић — Мени се чини да би требало примити ону девојку. Десетнаш на фанулету иако је слабог материјалног стања. Данле, зна да рад и муну. Осим тога, има највише бодова.

— Колега, заборављате да ће то женсно чељаде да се уда, па једно дете па друго дете, па боловање, те ово, те оно. Није то добро решење — категорично ће Вујовић из Радне заједнице.

— Ја имам предлог — јави се Виолета, секретарица директора општег сектора

— Предланем да примимо младића са магистратуром. Млад, способан, амбициозан. Унеће неопходне промене у колентив. Уосталом, зарсе о тим променама не говори на сваком састанку у радној организацији?

На ове Виолетине речи, посочи председник Комисије:

— Забога Виолета, ви најда да исти радник нашег колентива и то на одговорном месту! Као да нам један обичан референт има већу школску спрему од директора? Где то има? Морамо размишљати након то може да се одрази на међуљудске односе у колентиву. Морамо бити даленовиди.

Приступни чланови комисије предложили су још двоје — троје нандијата, али су се за сваког од њих чуле примедбе: Није са територије наше општине, има мало бодова...

Вујовић рашири руке:

— Народе, па нога ћемо онда?!

Председник Комисије се нанаша, попи чаши киселе воде, заузе ватну позу и рече:

— Имам решење!

— Предланем да примимо момка са основном школом!

Тајац још мало потраја, а онда га заменише жагор и протести:

— Па он не испуњава услове конкурса!

— Тачно, не испуњава — рече председник — Али он је рођан друга Марновића. А сви ми добро знамо колико је друг Марновић учинио за наш колентив.

Радоје Радосављевић

НАШ ФИЛМСКИ ФЕЉТОН

ОБРЕНОВАЧКЕ ПОКРЕТНЕ СЛИКЕ

● „Лафет“ и Милисав Петровић ● Пуриша, пруга и „Девојна“ ● Још један ратни ● Наши нао „мртви Амери“ и „мртви Немци“ ● Тели Савалас и Клинт Иствуд неканђено срушили мост на Колубари ● „Но то тамо пева“ у Польјанама. ● „Матурантини“ и поновци ● Вук, књаз Милош и Миладин Тошић ●

Обреновачко филмско путешествије започело је, ренли бисмо незванично, крајем шездесетих година. Тада је у Мислићину, Драневцу и на Колубари сниман француски филм „Лафајет“. Овај костимирани спектакл сатнан од љубави, мачевања и јуријаве, пунио би гарантовано све биоскопе сале Европе. А нако и не би над су у њему играли популарни француски и енглески глумци, а статијали најзгоднији обреновачки младићи. Вођа статиста био је Милисав Петровић, Миги — Гуран. Мало је фалило да плавооног Минија одведе у Париз на радост Францускиња. Али, авај, трана се са све комбинацијом којим је превонена, запалила и изгорела. „Лафајет“ тако није блеснуо на филмском екрану, а Мини остале у Обреновцу.

Французи се после две године врате (1961) и на истом месту почне снимање филма „La Tur, чуј се“. Странци су опет били главни, а наши су опет статијали. Главни даса у филму био је тада славни Жан Маре. Наши се, међутим, нису либили статијарима. Статијар у страном филму ипак је био од купања на Колубари и Сави. Велики је то поран до епизоде, а епизода је шанса за улазак у велики, шарени свет филма и илуминације. Наши овога пута нису дошли до изражаваја, јер су обућени у униформе француских војника сви били сли

чили нако јаје јајету, па се њихов сан о слави, Холивуду и лепим женама, после снимања распрашио као мехур од сапунице. Али, далеко је Холивуд.

Било нако било, сликала се уз Жан Мареа, тада још увен чиста и питна Колубара и мислојинска побрђа. Природне лепоте наше у же домовине остала су на филму као својеврстан документ наше ненадашње еколошке хигијене. Глумачки потенцијали обреновачки, статијало је око 300 потенцијала, остали су, накве ли уметничке трагедије!, недоречени.

Француски филмски талас је прегазио Колубару. Коњаници и пешаци ишчезоше и пеџароши обреновачки опет загосподарише Колубаром. „Само нам плаши рибу“ — говорили су. И као да су за неколико наредних година урекли филмски свет. Кад је уроку истекао рок трајања опет зазујаше намере. Само нек се снима!

„Девојна“ и Пуриша

С јесени 1964. године Обреновац се поново сличао на филму. Да ли му се осладило искуство са Французима или је Пуриша Торђевић толико наваљивао да се није могло одбити — тешко је рећи. Тен, заузала је намера, Пуриша је винуо — „Анција“ и чудо се дододило: траса ненадашње нелезничке пруге, мостићи и велики мост на Колубари преселили су се на целуоидну траку из увоза.

„РАТНИЦИ“ И БЕГУНЦИ

Приликом снимања америчког филма „Ратници“ срушен је некадашњи же лезнички мост на Колубари. Занимљиво је да мосту није било сужено да првог дана падне у реку. Узалуд су амерички пиротехничари покушавали да га сруше. Так другог дана је „поклекнуо“. Оно што је избегао у рату доживео је од савезника у миру.

Мало је Обреновчана препознало пругу и мостове. Сви су нетремице гледали у младу и прелепу Милену Дравић нано одлази вијугавим путевим забранским док је Воја Говедарица, у узлози немачког војника, посматра преко нишанске спрave.

Фilm је после опељешио све домаће и стране фестивале. Пруга која је тано беспренорно одиграла своју улогу за награду се преселила на отпад. Обреновац од Пуришиног филма није имао неке вајде, али су зато биоскопије, поноћни Драган „Филиш“ и Сава „Наубој“ задовољно трљали

руне. Ученици су, два по два, организовано, а нако би другачије, дошли да добровољно погледају филм.

Пуриша је после снимања сенвенце „Сна“ и „Јутра“ или филмском Обреновцу није сануло, нити је доживео свој „амерички сан“.

Вођа статиста на снимању овог филма био је Петар Тепић — Пера „Ковач“. Ко није био на његовој таласној дужи није могао да статира. Кад су ста тисти које је сам одабра почели да беже у Забран, „Ковач“ је узимао и оне који су испали у првом „вучењу“. Пото што су попушили лулу мира законали су ратне секире. „Ратници“ су пројездили Колубаром.

„Ратници“

Једног врелог јулског дана 1971. године стиснуле се између железничког моста и оног друмског две војсце: Амери и Немци. Стигли топови, тенкови, хаубице, старлете, пољска хутиња, прино лице за глумце. Дошао ћелави Тели Савалас, научнији Клинт Иствуд, шармер Доналд Сателенд и остали. Целу ову гужву ренерија мршави, дугокоси

Чувени ћелавац, Тели Савалас, глумио је само у крупном плану. Све остале кадрове уместо њега глумио је његов ћелави двојник. Нек се зна ко је ћелавији.

чупавац Брајан Хатон. Пара дао Метро Годвии Мајер. После овог филма Метро отишао под стечај. И наша „Аvala“ која је давала техничне услуге после снимања ставила кључ у браву.

Обреновчани су добили врло запажене улоге: половина је играла „мртве Немце“, а половина „мртве Амере“. Првих дана овдашњи глумци схватили озбиљно посао па по читав дан лене потрошње са главом у песку. Трећег дана „мртви Амери“ побегли у Забран, на купање и то са све опремом. Четвртог „мртви Немци“ отишли у кунуруз да играју префранс. Па ипак, снимање приче о преласку рене, бомбардовању моста и згодама командоса текло је по плану. Кад се филм завршио и кад су филмације запуцале у Холивуд као успомена на ово ратовање остао је срушен мост и још загиблијен у блато. После је завршио на отпаду.

Над је после неколико година филм узео Номенски и приказао га у биоскопу „мртви Амери“ и „мртви Немци“ се нису препознали. И нао био кад су „глумили“ потрошње.

Али, нен се снима!

У следећем броју

• СОФИЈА ЛОРЕН НЕ ВОЛИ ЧОРБУ МИЛА ГЕДОРЕ • „НО ТО ТАМО ПЕВА“ У ПОЉАНАМА • НАШИ НА ФИЛМУ.

ШТАМПУ ПРИРЕДИЛА БРАНКА РАДОВАНОВИЋ

ИСТОРИЈА ЗА ПОЧЕТНИКЕ

ВИТОМИР С.
РАДОВАНОВИЋ

(1902—1983)

ПРЕИСТОРИЈА

Пре пола милиона година над данашњом Посавином било је огромно Панонско море или (језеро). Кад је то море (језеро), услед покрета у земљиној кори, оте кло кроз данашњи Ђердан, оставило је за собом рельеф који су затим друге природне силе меандрирали и далес мадашњи изглед.

Трагови те далеске прошлости сачували су се у фотоснимцима, окамњеним остатцима животиња које су живеле у том мору или језеру. У обреновачком музеју (В. Радовановић) га је основао и водио око два деценија, првом. В. Р.), поред интересантних остатака риба, пужева и шкољки из тога времена, налазио се и један веома леп и редак примерак корала, нађен у Великом Пољу приликом копања једног бунара.

Витомир-Вита Радовановић рођен је 1902. године у селу Лескосац (Колубарски) и готово цео свој живот и рад везао је за подручје шире околине Београда. По занимању и по животном опредељењу био је прави просветни радник (учитељ, наставник српскохрватског језика, историје, филозофије, психологије и историје, школски надзорник и на крају, педагошки саветник), један од оних који себе дају целога и тако углаву у оне који долазе, па се и њихово трајање наставља кроз многе генерације ћака сада разасутих по читавом свету.

После повлачења Панонског мора или језера, у периоду благе климе, из мульситетог морског дна појавио се бујан биљни свет, појавиле су се огромне шуме, чије угљенисане остатке данас вадимо као угљу у Радљеву, Звидару и другде у сливу Колубаре.

Бујан биљни свет привукао је многобројне животиње, од којих су неке биле огромне. Мамута је нарочито било много. Њихове се кости налазе не само у речним коритима Саве, Колубаре и Пештана него чак и у руднику угља у Звидару. Тако је нађена једанако од Обреновца, на ушћу Колубаре у Саву, огромна мамутова глава, пробијена у пределу слепог ока тупим оруђем; друга, иста така, на истом месту и на исти начин про-

сем школе и ћака, којима је себе увек, у сваком раду давао, бавио се различитим пословима. Писао је књижевне радове (песме, приче, хумореске), затим чланке, расправе и есеје из педагогије, психологије и филозофије. Такође, значајно подручје његовог рада, његова можда и највећа љубав била су историја и археологија. Већи број радова је штампан (МОНОГРАФИЈА О ОБРЕНОВЦУ И ОКОЛИНИ, Београд 1963), БАРАЈЕВО И ОКОЛИНА, Београд 1964., О ХАЦИ РУВУМУ и о II српском устанику, као и радови у рукопису: ЦРКВА БРВНАРА У ВРАНИЋУ И ЊЕНИ СВЕШТЕНИЦИ, БА

РИЧКА ЦРКВА И ЊЕНИ СВЕШТЕНИЦИ, БАРИЧ — монографија, и др.

У времену од 1950. године Вита Радовановић је са ћајима формирао групу истраживача — археолога, нумизматичара, историчара, скупљача народних умотворина, и сл. Од материјала, експоната до којих је дошао са својим ученицима у току 20-годишњег истраживања, у Обреновцу је основао Археолошки музеј, чији је управник био.

И у пензији је наставио са својим радом. Умро је 1983. године у Београду.

Бијена, нађена је ишто узводније, више Вашарипта; трећа, такође огромна, у Великом Пољу, а око триста метара низводно од бившег железничког моста на Колубару нађена је мамутова кљовица, тешка око педесет килограма, затим мамутово ребро, дуго 110 цм, пршићенови и друге кости, а нешто ниже одатле цела доња вилица са кутњацима који су били тешки по шест килограма. Важнији налази мамутових костију чувани су у Обреновачком музеју, док су мамутови зуби, нађени у руднику угља у Звидару чувани у Основној школи у Стублицима.

Наставан у следећем броју

**Делегати Скупштине општине Обренац
са друштвено — политичким организацијама и СИЗ-овима**

ЧЕСТИАДУ

радним људима и грађанима

14. октобар - ДАН ОСЛОБОЂЕЊА

ДРАГАН МАРКОВИЋ

Радним људима и грађанима Обреновца честитамо

Празник 14. октобар

T P O

Посавина

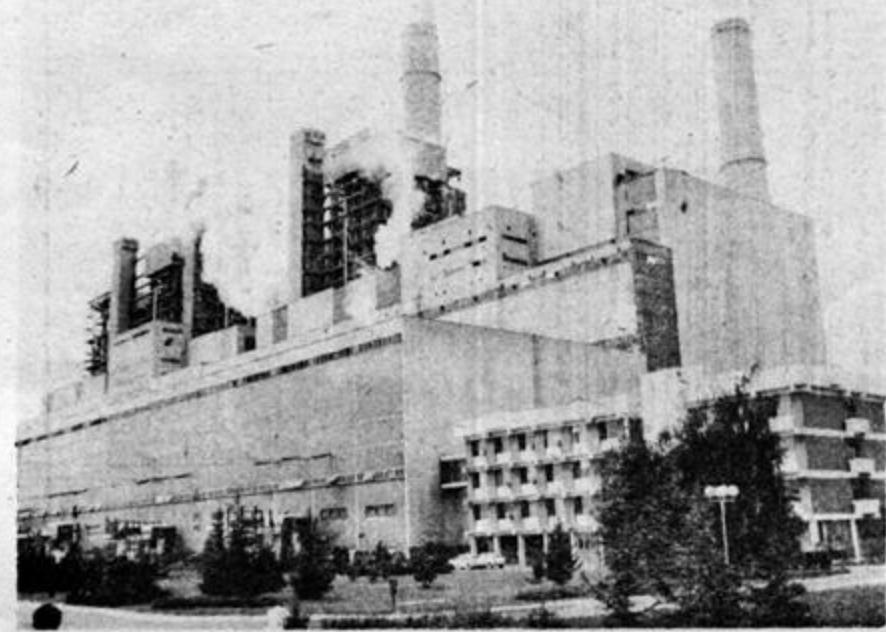
**Нашим потрошачима,
радним људима и
грађанима општине
ОБРЕНОВАЦ**

ЧЕСТИТКЕ ПОВОДОМ Дана ослобођења

ГРАЂАНИМА И
РАДНИМ ЉУДИМА
ОПШТИНЕ
ОБРЕНОВАЦ

ЧЕСТИТАМО

14. ОКТОБАР
ДАН ОСЛОБОЂЕЊА

Увек са Вама
у з честитке
поводом

ИЈАРЈС

Р
РКВ
В

ООУР „Биопротеин“-Обреновац

14. октобра
дана ослобођења

ОМЛАДИНСКА ЗАДРУГА »ОБРЕНОВАЦ«

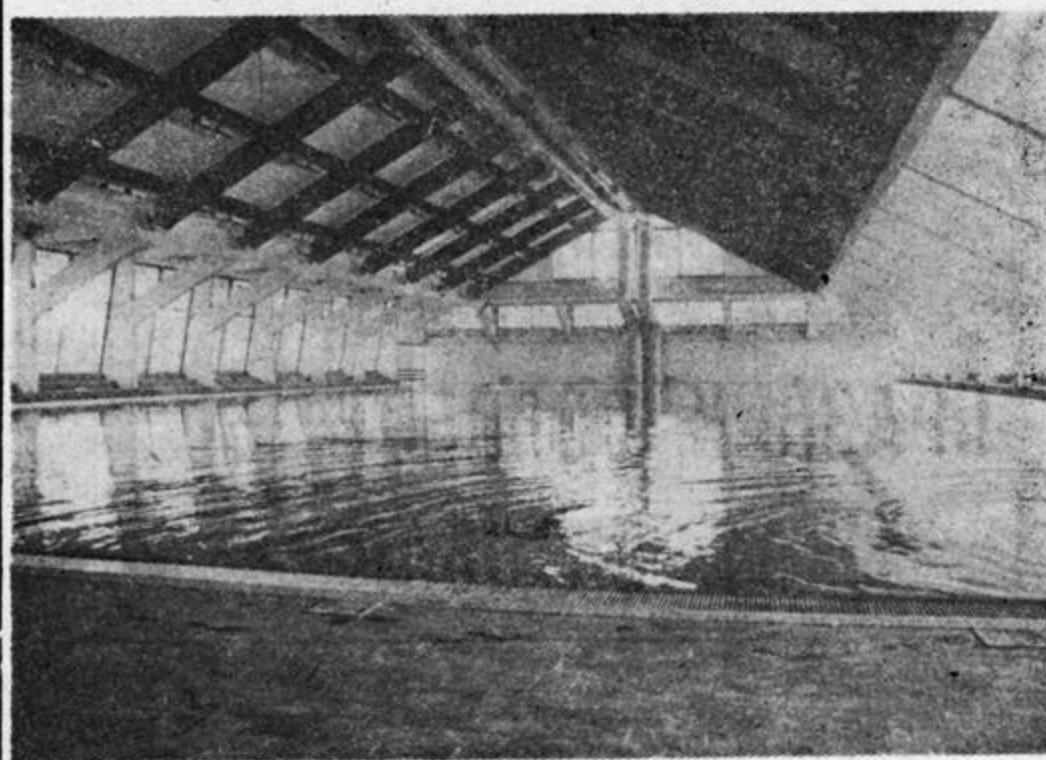
ЧЕСТИТА

Свим члановима, радним колективима и грађанима

ДАН ОСЛОБОЂЕЊА

ЧЕСТИТА
ДАН ОСЛОБОЂЕЊА

СВОЈИМ ГОСТИМА И
КОРИСНИЦИМА,
РАДНИМ ЉУДИМА
И ГРАЂАНИМА

РО „БОРА МАРКОВИЋ“

ОБРЕНОВАЦ

РАДНИМ ЉУДИМА И
ГРАЂАНИМА
ОПШТИНЕ
ОБРЕНОВАЦ

честитамо

Дан ослобођења
14. ОКТОБАР

ОБРЕНОВАЦ

НАШИМ ПУТНИЦИМА
РАДНИМ ЉУДИМА
И ГРАЂАНИМА

ОБРЕНОВЦА
честитамо

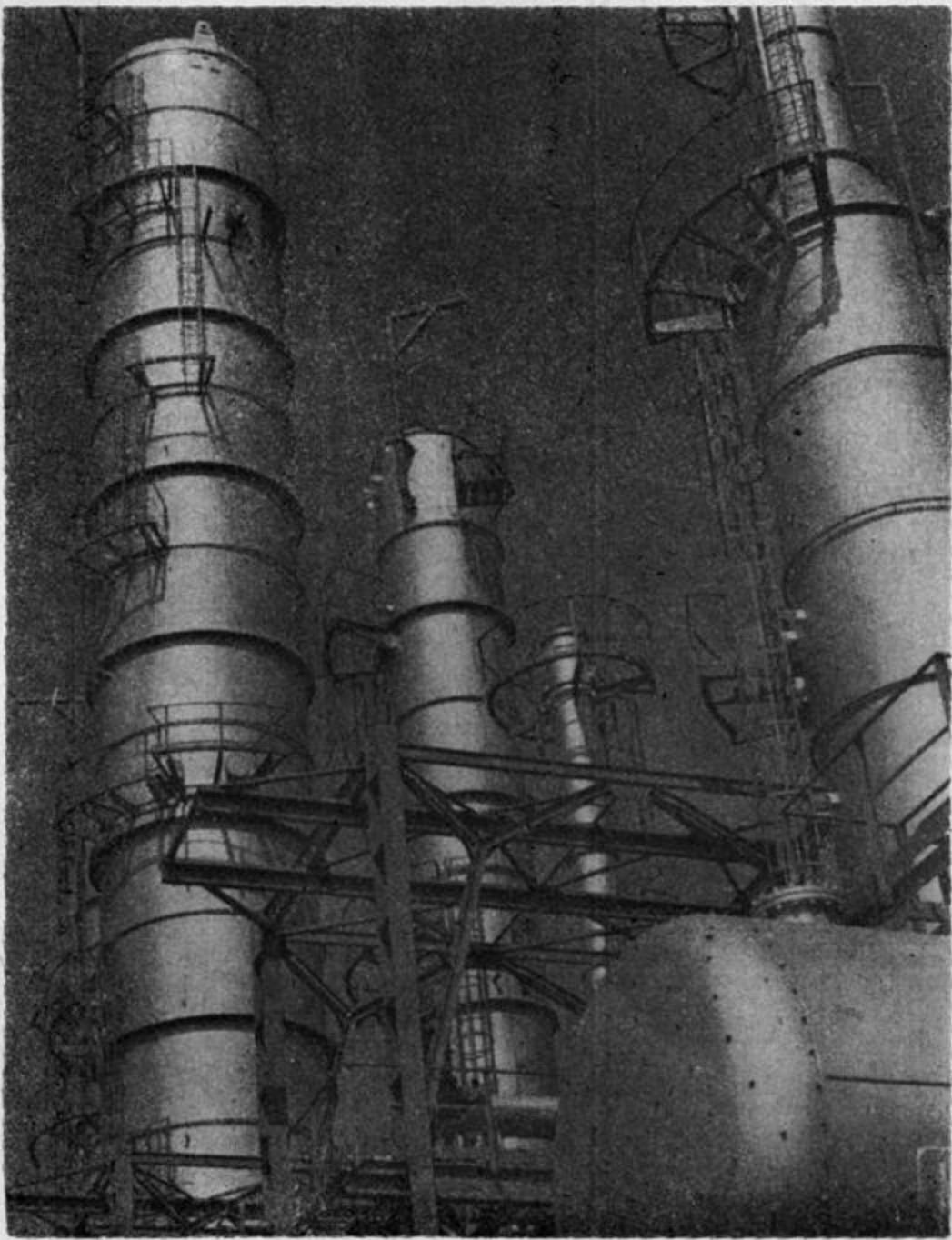
**ПРАЗНИК ОСЛОБОЂЕЊА
14. ОКТОБАР**

SOUV Рица Јокића

Честитамо радним људима
и грађанима општине

**14. ОКТОБАР
ДАН ОСЛОБОЂЕЊА**

Грађакима и
радним људима
наше општине
честитамо

RO za komunalnu
privredu

OBRENOVAC

**ДАН ОСЛОБОЂЕЊА
14. ОКТОБАР**
и подсећамо на
наших 39
година рада

НАША ШКОЛА
ОБРЕНОВАЦ

Ученицима и
наставницима
радним
људима и
грађанима
честитамо

**Дан ослобођења
14. октобар**

БИБЛИОТЕКА "ВЛАДА АКСЕНТИЈЕВИЋ"
дигитална колекција
ОБРЕНОВАЦ

КОШАРКАШИ РАДНИЧКОГ У РЕПУБЛИЧКОМ РАНГУ

ОСТВАРЕН САН

Дугогодишњи сан кошаркаша Радничког најзад је остварен. Наиме, мосци **Душана Растворића** после освојења првог места у Регионалној лиги Београда кроз квалификације у Аранђеловцу изборили су статус „републиканца“.

— Годинама смо прикељивали виши ранг и најзад нам се остварила и та жеља — какве тренер Душан Растворић. — Минуло првенство Београда и квалификације биле су у знаку наших кошаркаша који су показали и највише и сасвим су заслужено избрали место у Српској лиги.

Овај успех није дошао случајно, већ као плод дугогодишњег савесног и упорног рада. Повратак Хускића и Илића много је значио за екипу. Млади по годинама а „стари“ по играчном стању Јованчић, Миросављевић, Васић, Јовановић, Степановић Синђелић, Платнич и Конеза, предвођени изванредним Хускићем и маштвим Илићем, избрали су место које им и припада.

— Располажемо изванредним кадром и верјем да ћемо са утакмицама вишег ранга „привући“ дечаке из којих ћемо редова регрутовати нашу замену — оптимиста је Горан Хускић.

КУП ОСЛОБОЂЕЊА
ОБРЕНОВЦА
(полуфинале)

Омладинац-Полет 6:5 (1:1)

Играч утакмице: Драган Бранковић (Полет).

ВЕЛИКО ПОЉЕ: Слабу игру домаћих фудбалера нису знали да искористе гости из Грабовца. Наиме, после војства из првог полувремена фудбалери Полета су се у наставку беспотребно повукли у одбрану и дозволили домаћинима да изједначе резултат. Овај погодак као да је покренуо играче Полета који су до краја сусрета атаковали на гол Омладинца, али победу нису могли да остваре. Большим извођењем једанаестераца фудбалери из Великог Поља пласирали су се у финале.

Стрелци из једанаестераца: Давидовић, Г. Томић, В. Стаменић, Т. Стаменић и А. Томић за Омладинца, Обрадовић, Урошевић, Јовичић и Јелић за Полет.

СЛОБОДАН — БОЊА БРАНКОВИЋ ПОСЛЕ СЕУЛА

Нема одмора

Међу члановима штафете 4x400 метара, која је, на тек завршеним Олимпијским играма у Сеулу, оборила државни рекорд и југословенску атлетику, „краљицу“ спорту, представила у најлепшем светлу, био је и наш суграђанин два десетједногодишњи Слободан — Боба Бранковић.

У полуфиналној трци, штафета 4x400 метара у саставу Каракулић, Поповић, Бранковић и Мачев, на Олимпијади у Сеулу постигла је — пети резултат ове године на свету, св временом 3.01,59 минута, чиме је постигнут нови државни рекорд.

— Пред полазак на Олимпијаду, оченивали смо резултат

— Морамо се побринути за кошарашку школу у колико желимо да Раднички буде јак и онда кад ми одемо са кошаркашке сцене.

И поред очигледних успеха ових правих ентузијаста и чистих аматера, клуб је препуштен неколицини чланова руководства и играча.

— Питање чврсте управе никако не можемо да решимо — наставља Растворић. — Све морамо сами да радијмо, да се сналазимо и довијамо да би се могли такмичити. Немамо новца низ из патице а о другим потребама и да не говорим. Људи из ТЕ „Никола Тесла“ помажу нас са превозом, док је пре извесног времена и СД Раднички „одришио“ кесу да купимо лопте. Ми немамо велике прохтеве, али да нам је бар овог осnovnog за нормалан рад.

Кошаркаши су успели, сад је на широј заједници да им помогне. Не можемо да прихватимо да нема људи који би водили овај узоран спортски колектив, који и поред немаштине бележи само успехе. Треба помоћи тим младићима, јер они то и заслужују.

Предраг Динић

ПРВА ОПШТИНСКА ЛИГА

Сава не посустаје

Резултати 8 кола: Стрелац — Будућност 2:3, Звезда — Слобода 4:2, Сава — ОФК Љубинић 3:0, (пп), Правасавина — Црвена застава 4:1, ОФК Барич — ОФК Дражевић 4:3, ОФК Бело Поље — Дубоко 1:3, Раднички — Омладинац (није одиграно јер нису судије дошли).
 Сава (С) 8 7 1 0 28:11 15 (1)
 Будућ. (З) 8 6 1 1 31:10 13 (1)
 Стрелац (М) 8 5 1 2 18:11 10
 ОФК Барич 8 4 2 2 21:12 9 (1)
 Права. (С) (—2) 8 5 1 2 20:14 8
 ОФК Б. Поље 8 4 0 4 17:16 8
 Ом. (вп) (—2) 7 4 1 2 10: 6 7 (1)
 Звезда (Н) 8 3 1 4 22:23 7 (1)
 Ц. застава (О) 8 3 1 4 19:17 6
 Дубоко (ММ) (—2) 8 3 2 3 21:21 5 (1)
 Раднички (К) 7 2 0 5 12:25 4
 ОФК Драж.. 8 1 2 5 11:19 2
 Слобода (О) 8 0 2 6 8:20 2 (2)
 ОФК Љубинић 8 0 1 7 5:30 0

КУП ОСЛОБОЂЕЊА ОБРЕНОВЦА
(полуфинале)

Дубоно — Будућност 8:6 (4:4 1:1)

Игралиште: Дубоног. Гледалаца: 150. Стрелци: Милић у 32 и 76 (оба из једанаестераца) Мрдан у 54 и Николић у 89 за Дубоно, Ристић у 36, Врачаревић у 59 (из једанаестераца), Тановић у 63 и Илић у 84 за Будућност. Судија: Горан Јовановић 8.

ДУБОНО: Мамузић 6, Николић 7, Максимовић 5, Б. Варничић 7, Шарчевић 7, Милић 8, Павловић 7.

БУДУЋНОСТ: Адамовић 6, Станчић 6, Игњатовић 5 (Марковић 7), Илић 8, Павловић 5, Тановић 6, Мирно Јеверица 5, Милорад Јеверица 5, Лукић 6, Врачаревић 7, Ристић 6.

Играч утакмице: Владимира Милић (Дубоно).

Мала Моштаница: Да није било другог полувремена утакмица би се брзо заборавила. Наиме, антерије полуфинала за Куп ослобођења Обреновца тек су после одмора показали своју вредност и врло често добијала аплауз на отвореној сцени. До последњег тренутка резултат је био неизвесан, гости из Звече били су на прагу победе, али су домаћини успели у последњем минути да изједначе резултат и после бољег извођења једанаестераца да се пласирају за овогодишње финале.

Стрелци из једанаестераца: Б. Варничић, Милић, Мрдан и Павловић за Победу, Илић и Врачаревић за Будућност.

ДЕРБИ ПРВЕ ОПШТИНСКЕ ЛИГЕ

Стрелац-Будућност 2:3 (0:1)

Игралиште: Стрелац. Гледалаца: 100. Стрелци: Маричић у 79 и Тимотић у 86 за Стрелац, Филиповић у 9, 57 и 8 минуту за Будућност. Жути картони: Радовановић (Стрелац), Лукић, Филиповић и Петрашевић (Будућност). Црвени картон: Петрашевић (Будућност). Судија: Велибор Милова нови 8.

СТРЕЛАЦ: Исаиловић 5, Бошњак 5 (Маричић 6), Радовановић 6, Урошевић 6, Драгојловић 6 (Вучуровић 6), Николић 6, Миросављевић 6, Ранковић 6, Тошић 6, Томић 6, Тимотић 6.

БУДУЋНОСТ: Адамовић 6, Игњатовић 6, Петрашевић 5, Илић 7, Павловић 7, Тановић 7, Ристић 7 (Мирно Јеверица 6), Филиповић 8, Лукић 7, Врачаревић 6 (Марковић 6), Милорад Јеверица 7.

Играч утакмице: Небојша Филиповић (Будућност).

МИСЛОДИН: — Фудбалери оба тима оправдали су назив дербија кола. У једној веома живој и напетој утакмици победа је заслужено припала гостима из Звече који су знаљачи искористили све слабости домаћих фудбалера. Сенку на фер и корејтан дербија бацио је бек гостију Влада Петрашевић који је због неспортивног понашања оправдано исуљен. И тренер гостију Бранковић удаљен је са клупе такође због неконкрентног и неспортивног понашања.

КОШАРКА

ПРВА ПЕТОЉЕТКА
(Трстеник) — РАДНИЧКИ
65:72 (32:34)

Хала спорта. Гледалаца: 300. Судија: Витомир Цветковић (Ниш)

ПРВА ПЕТОЉЕТКА: Максимовић 5, Милуновић 5, Лазић 17, Нешић 22, Милић, Денић 1, Гилић 7, Натић 3, Стојановић 6.

РАДНИЧКИ: Платанић, Савић 4, Јовановић 4, Хускић 9, Ђурић 12, Илић 23, Миросављевић, Васић 10, Јованчић 2, Перић, Синђелић 8.

Слободна бацања: Прва петољетка 23—11, Раднички 6—2.

ТРСТЕНИК. — И у трећем колу кошаркаши Радничког забележили су победу и то као гости у Трстенику. Почетак утакмице протекао је у војству домаћина да би испак кошаркаши Радничког завршили прво полуувре ме у војству.

Наставак сусрета донео је доминацију домаћим играча који не само да су анулирали војство већ су направили и одсутну разлику. Међутим, у задњих три минута тренер Растворић пристоје преонрену ритам игре и у тим задњим минутима кошаркаши Радничког прости су „прегазили“ домаћине и на крају тријумфовали са седам коша.

— Задовољан сам игром свих играча, а посебно победом против стајроседеца овог ранга такмичења — прокоментарисао је победу тренер Душан Растворић.

РУКОМЕТ

НА РАСКРШЋУ

По испадању из I лиге женска рукометна екипа „Радничког“ се осула и свела на свега неколико првотимни. Биле су то угледни играчице из Београда, које су у протеклом првенству чиниле окосницу екипе. Пред почетак Лиге клубу су приступиле младе и недовољно афирмисана играчица: Милачић, Ђукановић, Ђорђевић... Изостала су звучна име на, више због дефицита квалитетних играчица, него због високих амбиција.

Намера нам је да како нешто више о том спорском феномену, о екипи доскора без правог подматрања, о једној политици, која се засновала на успеху преко ноги уз помоћ бивших прволигашних играчица.

Руку на срце, управо су играчице са стране одржале високи реноме обреновачког рукомета. Оне су биле спасиоци и гаранција, поготово нада су обећајиво домаће играчице на пуштале рукометну сцену. Једном рејчу, био је то рецепт за успех или са кратким деловањем. Било јако било, нене од њих смо прихватили као своје, удаље су се, или обезбедиле животну егзистенцију.

Тако смо стигли до извесног рукометног раскршћа са питањем: Шта и како даље?

Повратак у клуб, тренер Прибислав Каначки, творац сјајне генерације рукометница од пре неколико година, нашао се пред својеврсним изазовом — успети или потонути у мору осредњости. Елипса је требало вратити победнички менталитет, јер слатког победе није осетља годину дана.

Без базичних припрема, тим се, током три недеље окупио, појачао и колико толико припремио за предстојеће утакмице.

Постојећи играчки надар је кондиционо недовољно спреман, не баш технички поткован, али уз стручан рад може дати стабилног друголигаша. За то време у сенци марљиво ради млади тренер јуниорског „погон“ Дуле Савић, стварајући будућност обреновачког рукомета. Играчице, које ће као њихове старије друштвенице, са почетка 80-тих година стићи до елитног друштва.

Када се пре две године прихвати незахвалне улоге, да покрене замрзлу обреновачку школу рукомета за једно са професорима у школама, није највећи оптимисти нису могли очекивати да ће за кратко време екипа постизати запажене резултате, а оне најталентованије закуцати на врате првог тима.

Пратећи њихов несметани развој, уз пружање пуне подршке младом педагогу, постоје шанса да у догледно време ове девојчице приграбе дрес првотимки.

Милан Ашковић

ПОЗОРИШТЕ

ЈУГОСЛОВЕНСКО ДРАМСКО

„МАРКИЗА ДЕ САД“

Драму чувеног јапанског песника Лукана Мишиће „Маркиза де Сад“ видећемо последње недеље октобра. Драму је на сцену поставио Радмило Војеводић а играју: Радмила Андрић, Јасмина Ранић, Ивана Жигон, Соња Милосављевић и други.

Реч је о занимљивом позоришном догађају који свакако нећете пропустити. За новембар планирамо, између остalog, и представу „Ружење народа“, свакако најбољу са овогодишњег Стеријиног позорја.

Резервације примамо, јавите се.

НЕДЕЉА, 30. ОКТОБАР У 19,30

„Мала вила“ за предшколце

За децу из Обданишта и сву децу предшколског узраска у среду, 26. октобра приређујемо представу „Мала вила“ позоришта лутака „Пинокио“. Ова представа је недавно премијерно изведена, па ће је обреновачки малишани међу првима видети.

СРЕДА, 26. ОКТОБАР У 9,30 И 11

ФИЛМ

„ЖИВОТ СА СТРИЦЕМ“

Фilm редитеља Крсте Папића победник је на овогодишњем фестивалу у Пули. Запажена признања и награде добио је и на неколико страних фестивалима. Улоге тумаче одиста сјајни глумци: Давор Јањић, Миодраг Нриковић, Бранислав Лечић, Алма Прица, Аница Добра и други.

Они наши посетиоци који су film видели у оквиру ревије „Пула '88.“ свакако ће га поново гледати.

УТОРАК, 18. ОКТОБАР У 19,30

ТРИДИНА

Како до посла

Конференција младих уз сарадњу са заједницом запошљавања и Скупштином општине организује тематску расправу о запошљавању у нашој општини. Колико у просеку ченамо на посао, какве су перспективе запошљавања, да ли се до посла стиче на лејалан начин, не школујемо ли и даље надрове за биро рада — само су нека од питања чије ћемо одговоре чути у понедељак на тематској конференцији.

ПОНЕДЕЉАК, 24. ОКТОБАР 18 САТИ

СПОРТ

Субота, 15. октобар у 18,30
Руномет (мушкарци)
РАДНИЧКИ — МОРАВА

Субота, 22. октобар у 19
Руномет (жене)
РАДНИЧКИ — НИНШИЋ

Субота, 29. октобар
Руномет (дупли програм)
РАДНИЧКИ — УНИВЕРЗИТЕТ (мушкарци) у 17,30
РАДНИЧКИ — ХАЈДУК ВЕЉНО (жене) у 19

ЧАСОПИСИ

ПРЕДСТАВЉЕН „ПАЛЕЖ“

У петак, 7. октобра одржана је у Дому промоција часописа „Палеж“. Промоција је дуго најављена, али и одлагана. Чекање се, међутим, исплатило. Обреновац је добио своје књижевно гласило које ће, по свој прилици, имати лепу будућност. Први прави испит је положен, очекивања су надмашена, па сада не треба губити време него притремити наредни број.

Критичар Борђе Јанић је исказао да је почетак успешан и да први број представља платформу за наредне, југословенске оријентације већа реализовати. Ако же ли да постоји и нешто значи, најавио је Јанић, часопис се мора створити према свим ствараоцима без обзира где живе. Разумљиво је што се у првом броју појавију, у највећој мери, прилози обреновачких аутора. Сада се већа обдарити од тог таласа и позвати на сарадњу људе из читаве Југославије.

Петар Лалић је уз позитивне оцене нагласио да часопису не достаје есеј о обреновачком културном миљеу и апострофира по потребу југословенске оријентације.

Драган Алексић, драмски писац и аутор поезије за децу, рекао је између остalog: „Појаву часописа не треба мистифицирати. Обреновац свакога дана осваја је неки нови простор: привредни, спортски, културни. И зашто би некога чудило то што се појављује часопис. Зар то није нормално. Простор је освојен и сада га ће искористити и ширити“.

Владимир Лале Андрић аутор поезије за децу, иначе тв редитељ, рекао је да према првом броју не треба бити посебно строг. Други број је, заправо, онај који је заслужује посебну строгост, анализу и преданост.

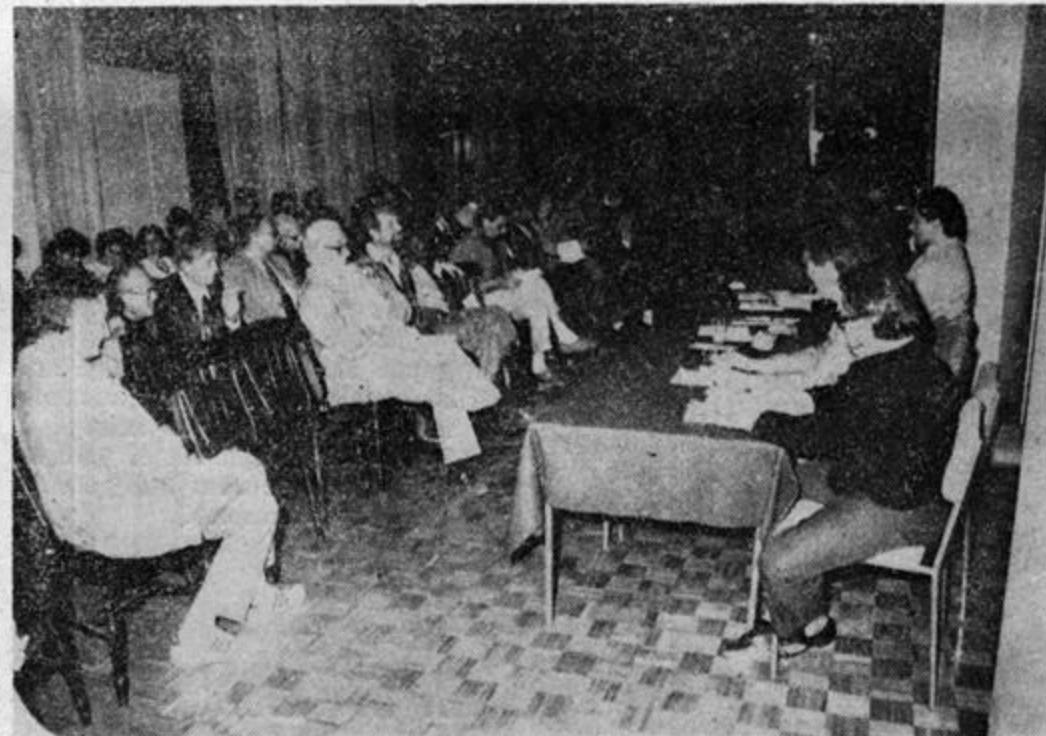
Спасоје Шејић је изнео примедбе на корице часописа сматрајући да су непрецизне.

Слободан Стојићевић, уредник Политике, иначе аутор књиге „Хроника мале вароши“ у издању Дома, пошао је од прилога „Палеж“ Реле Новаковића и предложио да се град заинтересује и обележи наравно пошто претходно истражи, место где је некада био Мали Палеж и Велики Палеж.

Драган Николић, познати обреновачки песник је рекао да се појавом часописа отвара простор за још богатији књижевни живот у граду. Сличног мишљења били су Илија Вићић, Боголуб Стефановић и други бројни учесници.

Уз примедбе да има мање времених и оних вредности текстова, да има изузетних, али и слабијих прилога, да има текстова са чијим се ауторским ставовима сви нису сложили, промоција је заклучена.

Редакција „Палежа“ (Миладин Тошић, Драга Дајковић, Славко Стаменић, Коста Лозанић и Зоран Вујчић) по жељи је велики испит. Сумње и неверја остале су прошлост. Наредни број појавиће се, како се планира, у марта или априлу 1989. године.

Креће затворени базен

Средином октобра почеће активности у затвореном базену обреновачког купалишта. Поред базена посетиоци ће моћи да користе сауну и трим кабинет. Наравно, све активности одвијаће се под надзором лекара и других стручњака.

Позивамо школне, радне организације и остале заинтересоване да нам се јаве ради комплетнијих информација и договора. Тел. 871-361 и 371-701.

РЕСТОРАН НА БАЗЕНИМА

На домаћу граду у оази тишине

организује:

- пословне ручкове
- свадбе
- другарске вечери
- сусрете генерација

Резервације и информације на телефон 871-701.

ЧЕТВРТАК, 20. ОКТОБАР У 19,30

Отварање читалишта

Идеја стара неколико година да библиотечки простор у Дому културе ониви и постане саставнице обреновачких стваралаца, пре свега писаца, постаје стварност. У четвртак, 20. октобра у 19,30, после отварања изложбе „Римски новац на подручју Београда“, у библиотеци Дома своје стихове читају Миладин Тошић и Владимира Лале Андрић. Сваког другог четвртка радове ће читати други аутори. Тако ће Обреновац добити један нови садржај, а аутори прилику да се што чешће представљају поклоницима поезије.

Седам дана наслеђе, данле 27. октобра у 21, одржава се ауторско вече младог обреновачког писца Зорана Торме. Позивамо вас, данле, да посещујете „Читалиште“.

ИЗЛОЖБЕ

Новац на подручју Београда

Од 20. до 27. X у галерији Дома прируђује се изложба „Новац на подручју Београда“. Организатори ове изложбе су Музеј града Београда и Дом културе и спорта „Обреновац“.

Налази новца на подручју Београда показују да је новац на подручју Београда присутан од III века старе ере. За Обреновац је посебно интересантан археолошки налаз Ушће. У Ушћу на више места откривени су остатци материјалне културе из времена римске епохе. У другој половини прошлог века аустријски археолог Феликс Каниц описао је остатке римског војног утврђења лоцираног на левој обали Вукодране при њеном увиру у Саву. Зидови тада делimično видљиви и темељне зоне грађене су од тесаног камена и цигли квадратног облика. По цртежу Феликса Каница видимо да су димензије утврђења износиле 100 x 150 м.

Прошле године Народни музеј Шапац предузео је први пут археолошка истраживања и наставио их наредних година. Будући да је реч о почецима великих истраживања подухвата, још увек не располанемо до већим бројем података који би ближе осветлили историју утврђења. Посредно нешто више о утврђењу сазнајемо да је новац археолошких налаза у атару Ушћа. Године 1966 у тој једномесечним археолошким ископавања у вођњаку откриле су остатци ненрополе и насеља, које се формирају уз војни логор на левој обали Вукодране. Анализа откопаног културно историјског материјала (фабуле, накит, керамичке посуде, стакло) упућује на раздобље од I-II до IV века. То потврђује и налази римског новца до сада откопани у великом броју нарочито у вођњаку ПНК-а на обалама Саве (потез Ворбис). Заступљени су златни, сребрни и бронзани новци римских царева од I до краја IV века. Утврђење и насеље лежали су на путу који је повезивао два значајна античка града Сирмијум и Сингидунум. Присуство новца царева I века донекле упућује на раније подизање утврђења. Ноначан одговор очекујемо од археолошких истраживања. Време разарања утврђења и цивилног насеља на Ушћу везује се за разорни налет Хуна 441 године. Међутим остаје отворено питање његовог оживљавања у VI веку када је Византија обновила многа утврђења и успоставила границу и одбрану према северним суседима Гепидима.

Недавни налази новца византијских царева Јустинијана I и Јустинијана II, који су откриви на Ушћу, дозвољавају претпоставку да је утврђење на Вукодрану поново заживело и у VI веку.

Никола Црнобрња

ШАХ

Недеља, 16. октобар у 10 сати

РАДНИЧКИ — ГАЛЕНИНА

Недеља, 30. октобар у 10 сати

РАДНИЧКИ — КАМЕНДИН